

ATARÀXIA

I.B. JOAN ORÓ

MAIG - JUNY, 1994.

COU: L'HORA DELS ADÉUS

LES FESTES I ELS VIATGES DE L'INSTITUT

PLOMA INVITADA: FREDERIC BARBERÀ

ELS INTERCANVIS: FRANÇA I EE.UU.

Articles de M. Cerezo, J. Felis, J. A. Jové,

J. M. Rodríguez, J. Costa...

INSTITUT DE BATXILLERAT

JOAN ORÓ

ATARÀXIA

Núm. 4. Junio, 1994.

Coordinació:

Jesús Costa

Colaboradors:

F. Barberà, C. Beà, M. Bernad, J.J. Besós, M. Cerezo, J. Felis, X. Garròs, E. García, A. Gràcia, D. Gómez, R. Hortal, J. Huguet, J. A. Jové, Y. López, M. Mazón, M. Pascual, M. Pecurul, A. Pérez, M. Ripoll, J. M. Rodríguez, S. Serrat.

SUMARI

*

- L'hora dels adéus*, p. 2.
Les festes, p. 10.
Els viatges, p. 12.
Els fills d'Ataràxia, p. 18.
Una carta d'un fill a tots els pares del món (J.A. Jové), p. 19.
Los griegos antiguos y las ciencias (M. Cerezo), p. 20.
Sobre el origen de las cifras (M. Pascual), p. 21.
El intercambio con USA (R. Hortal), p. 22.
El Lleida nuestro de cada día (J. Felis), p. 23.
Catástrofe demogràfica (J.M. Rodríguez), p. 24.
La seguridad de los alumnos (E. García), p. 25.
Bécquer en Lleida (J. Costa), p. 26.
El libro raro y curioso, p. 27.
Pluma invitada: F. Barberà, p. 28.
Premis Ricart '94, p. 32.
Assassinat al "Joan Oró" (III y IV).
L'Institut, curs 1993-94, p. 40.

*

Imprime: *Imprès Servei*.
Dipòsit legal: L-755-1992.

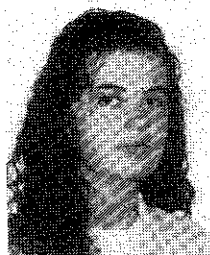
Volvemos a estar en la calle. Este número cuarto significa la consolidación de la revista del Instituto, instrumento de comunicación y de práctica lingüística en ambos idiomas absolutamente imprescindible en toda comunidad, y más si, como la nuestra, es una comunidad educativa. Hasta tal punto se afianza la experiencia que, como leeréis en el interior, incluso tenemos descendencia. Por eso nos permitimos el lujo de cambiar de vestimenta y nos ponemos un formato nuevo, gracias al material informático de que dispone nuestro Instituto.

Pero hay que advertir, a alumnos y profesores, que la revista es de todos, y que sólo perdurará si tiene un nivel aceptable que estimule y mantenga el interés de los lectores, para conseguir lo cual es preciso que todos colaboremos: los estudiantes con sus asuntos, sus crónicas de fiestas o de viajes; pero también los profesores, que deben buscar entre sus abundantes conocimientos aquellas cosas curiosas que se escapan al estrecho marco de la clase. O que son una afición secreta no inconfesable, alejada de su actividad profesional.

En nuestra sección literaria, junto a la tradicional publicación de los ganadores del *Ricart* de cada año, hemos inaugurado la sección *Pluma Invitada*, que pretende abrir la revista a escritores, consagrados o no, especialmente los últimos, los que inician su difícil camino literario.

Y nada más. Recordaros que tenéis todos un año para ir pensando en vuestra contribución a la revista del Instituto.

Hi havia una vegada un COU A...

Cristina Beà. COU A.

Hi havia una vegada un grup nomenat COU A. Un borrall de tants i tants Còus com hi ha. Definició global (encertada?): sala de relax per després de practicar el *panxing*. I com m'han proposat que faci una opinió personal (subjectiva?) del grup, m'he dit: "Ai, coi! Això promet ser divertit!".

I per començar, per què no parlem de l'aula (la "sala de relax")? Doncs, breument i a mateix. Primers mesos o primer trimestre: aula qualificada de femer tòxic. Després de posar-hi remei (ejem! ejem! Bronques tutora i resta de profes...) es pot qualificar l'aula de *mig femer* (de vegades el bocata d'esmorzar li podria sortir realment econòmic a aquell qui no patís de manies...).

I que tal l'ambient de les classes? Doncs, mireu: així, aixà. Però això sí: la bonior (la qual ens havíem anat afillant des de principis de curs) sembla ser que comença a emprendre el vol i, probablement, aviat se n'anirà de casa (COU A). I és que en època d'examens no hi ha hagut qui ens suportés. Doncs qui és qui no ha parlat, comentat o esberat al company sobre l'examen de l'hora abans o del que estava per caure? Sí, sí. En època d'examens (irònicament: ja, ja.) hem estat sempre massa sobreexitats. Fatidic pels pobres profes que ens han d'aguantar en aquells moments (irònicament: ja, ja.)

I, parlant de profes..., clar, clar. Cal dir-ho. Cal dir que en les converses i tertúlies d'entre hores (sí, home, aquells deu minutets) el personal aprofita i "bombeja" als profes (al que ha acabat la classe i se'n va o al qui arriba en aquells moments). Ja se sap, uns més que no pas els altres. del ritme de treball, què me'n dieu? Doncs ves, ves... COU A sembla haver-se caracteritzat pel terror a malversar esforços. Es diu, com a excusa barata, que ja no es fabriquen colzeres i, llavors..., ja se sap! I moments crítics?

Doncs sí, ves, també n'hi ha hagut. Com ja se sap: mai estem prou escamats fins que no arriba l'últimàtum del profe...

I, ara, els companys. No es pot dir que el grup es caracteritzi per l'abundància de caps lleugers, però tampoc abunden les eminències. Normal, mitja entre Suficient i Bé. COU

A, *cocktail* de personal amb tarannà tranquil i personal amb tarannà nerviós (encomanable?, pregunteu-ho als profes...).

I, sí, sí. Ja acabem el curs... N'hi ha que al juny s'examinaran de la Selectivitat (quants?, NS/NC). D'altres, al setembre. Molt pocs (esperem!) un any o altre. I quan veus

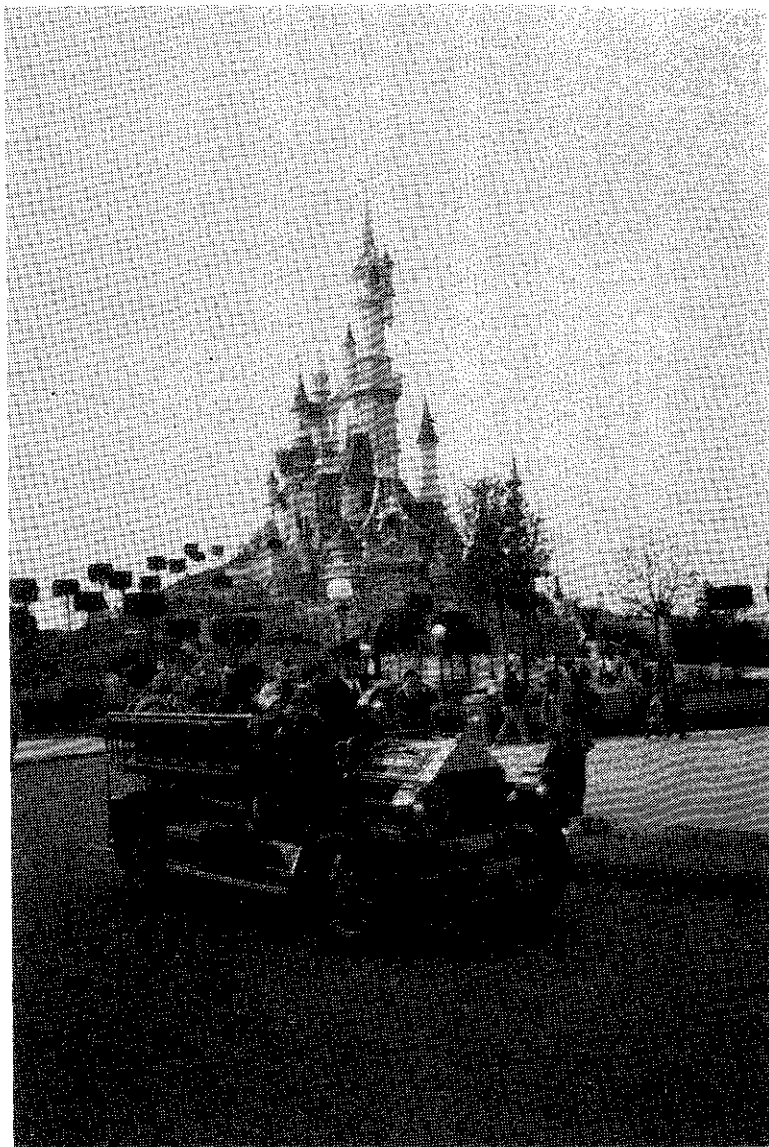
Companys: A. Almendros, I. Argilés, C. Beà, A. Carrasco, D. Casas, J.A. Comaposada, J. Corretgé, X. Garrós, O. Gómez, R. González, O. Guardiola, E. Jiménez, M. Martí, A. Mateu, J.L. Medina, C. Meler, M. Mercadé, P. Mestres, M. Montardit, X. Moreno, F. J. Muñoz, L. Parés, M. Pelegrí, S. Piñero, I. Piñol, S. Pubill, A. Pujol, S. Ribes, P. Rogé, I. Ruestes, A. Sas, S. Sisteré, J. Sisteré, D. Siuraneta, S. Vall, J.M. Veà, A. Vilasetrú, E. Villoria, M. Villoria.

Professors: C. Escudé, C. Badia (Català), M. Torrego, J. Costa (Castellà); P. Mallada (Filosofia), P. Domènech (Història), A. Rullan (Art), M. Irún (Anglès), A. Eroles (Francès).

tan a prop l'hora de marxar i de deixar aquesta casa, comences a pensar què se'n farà d'aquest i d'aquest altre. T'adones que sí, que s'acaba alguna cosa, que canvien un plec de coses... I és clar que sí i és clar que no pots fer-hi res...

I bé, per acabar, tots sabem que l'Ahir fou un esborrany de l'Avui i que aquest és un esborrany del Demà... COU és un esborrany dels propers anys. M'agrada molt pensar que a un esborrany segueix esborrany molt millor encara... I deixant de banda totes aquestes crítiques (dures?) i totes aquestes filosofades, jo sé quina seria la major il·lusió per a una bona part del personal del nostre COU A: fer així, "xas", amb els dits i començar de nou el curs. Rearmar-nos amb tots els temaris per començar i aprofitar més bé tots aquells moments que pensem haver desaprofitat... (Vols dir?, au, va!, va!). I com sabem que el joc no seguirà aquest camí, el personal de COU A intenta, vanament, fer *vade retro* a la fi del curs, la qual s'apropa impacientment. Sabeu, hi havia una vegada un COU A. Un borrell de tants i tants Còus com hi ha. Però... sabeu, no n'he conegut mai cap com aquell. Tan xerraire, tan gandul, però tan meravellós i simpàtic. Com el COU A del 93-94... no n'hi ha!

COU B en el recuerdo

Yolanda López. COU B.

¡Por fin pude acabarlo! Ya me lo imagino, te estarás preguntando, querido y curioso lector, ¿qué dice ésta? Pues eso, que finalmente pude escribir este artículo. Me veía atrapada en un apretado horario en el que no tenía ni un minuto para descansar..., si exceptuamos *El príncipe de Bel-Air*, eh!

Pues bien, aquí estoy. Es la una de la madrugada, mañana tengo un examen, pero no quiero dejar pasar la oportunidad de plasmar lo que ha sido COU B.

Como les ocurre a todos los estudiantes de este curso, hemos estado sometidos a una presión que desnaturaliza la vida de estudiante: la selectividad. Si eres, lector, de primero, segundo o tercero, quédate con esta palabra porque llegarás a odiarla algún día.

Cada día, en cada clase, los comentarios de COU B siempre acaban siendo: "esto puede caer en selectividad; salió el año pasado...". Lo que nos afecta psicológicamente como si estuviéramos en un campo de concentración. Muchos de nosotros saldremos de ésta un poco trastornados cuando todo acabe, y habrá incluso padres que pidan indemnización por el daño causado a sus pimpollos...

Sin embargo, cuando te pones a recordar tus vivencias del curso, dejando de lado la selectividad, te gustaría volver al principio para poder revivir esos momentos de "troncharse de risa": recuerdo los sabrosos chistes del Sr. Martínez, algunas de las tomaduras de pelo que hacíamos a los profesores cuando nos sorprendían en algunas "pilillas".

Si te paras a pensar, las cosas no han ido tan mal. Quedará un grato recuerdo. Además, el Sr. Rodríguez nos informó que el "Oró" ocupa el lugar 22 de 250 centros de Catalunya en la media de selectividad. ¿Por qué no intentar superar esa marca?

Compañeros: M. Abril, M. Acedo, D. Benet, M. Bergua, L. Bertrán, S. Bueno, M. Capdevila, N. Casals, V. Casals, A. Casares, Y. Costa, Y. Delgado, S. Doblado, E. Domínguez, J. Font, J. Forcada, A. García, O. Herrera, I. Jaimejuán, E. Llop, M. Lluís, Y. López, F. López, P.A. Lorente, M.C. Martínez, R. Mas, A. Mases, M. Masot, M. Matges, M. Miret, M. Novials, P. Olea, B. Pardo, V. Pujol, J. Reñé, M.T. Ribes, M.J. Romero, M. Sanz, N. Seró, M. Terrado.

Profesores: C. Escudé, R. Ferran (Catalán), M. Torrego, C. Palau (Castellano), C. Calvo, M. Soria (Filosofía), S. Martínez (Historia), A. Rullán (Arte), M. Irún (Inglés), M.C. Mías (Latín), M. Cerezo (Griego), A. Sánchez, M. Pascual (Matemáticas).

COU C: Compañeros durante nueve meses

Asún Pérez. COU C.

El nombre de COU C agrupa a treinta y nueve estudiantes de "mixtas" con edades comprendidas entre los 17 y los 20 años. Y aunque todos compartimos rasgos comunes, no hay ninguno repetido.

Nos unen, dejando a un lado nuestra florida juventud (de la que gozamos) los estudios (de los que gozamos menos), nuestros deseos de conseguir los objetivos que nos hemos propuesto y la vez la desilusión ante un mundo con escasas perspectivas de futuro, lo que nos desorienta bastante. Como alumnos de COU que somos, se espera que tengamos las ideas claras y una meta fijada, pero ante condiciones tan adversas la tarea no es sencilla.

Pronto habremos de tomar una decisión que afectará profundamente a nuestras vidas. Entre mis compañeros, los hay que dejarán de estudiar, porque o bien no son lo suyo los libros, o bien porque no les interesa suficientemente ninguna carrera, y entonces ¿para qué empezarla? Otros van a continuar sus estudios, por vocación o por indecisión.

Pero todos compartimos el deseo de "triunfar" en lo posible y de conseguir nuestras metas. Se trata de un sueño que los jóvenes nos podemos permitir.

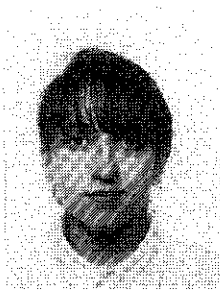
Probablemente no hayamos sido un curso de los más brillantes ni de los más unidos: hemos sido un grupo discreto que no ha recibido demasiados elogios pero tampoco quejas. En cualquier caso nos sentimos orgullosos de este año, porque en nuestras muchas horas de convivencia nos hemos ayudado todo lo que hemos podido. Ante un curso duro como ha sido éste, gracias a nuestro buen humor lo hemos hecho también divertido. Sea lo que sea de nosotros a partir de ahora, hemos sido compañeros durante nueve meses, y esperamos que el nacimiento futuro sea positivo para todos los compañeros de la foto.

Compañeros: M.T. Aguirre, D. Almenara, J. Álvarez, J. Becerra, M. Bonet, R.M. Bru, M.C. Camacho, J. Camacho, E. Candéas, S. Carbelo, S. Chacón, S. Colomina, R. Duch, B. Esteban, S. Farré, E. Feo, E. Frías, M.T. García, A. Garsaball, E.M. González, M. Gurruchaga, H. Gutiérrez, G. Lanzuela, E. López, J. Mayoral, J.A. Olea, P. Otero, R. Palau, O. Parés, A. Pérez, A. Porqueres, J. Prieto, N. Pujol, N. Roselló, I. Sáez, E. Sánchez, N. Sanz, S. Sanz, E. Vilella.

Profesores: M.J. Sendra, Roser Ferran, M. Sorribes (Català); M. Torrego, Roger Tudel (Castellà); R. Camats (Filosofía), J. M. Rodríguez (Historia), A. Rullán (Arte), R. Usall (Francés), M.C. Mías (Latín), M. Cerezo (Griego), A. Sánchez, M. Pascual (Matemáticas).

COU D: amenidad y simpatía

Dolors Gómez. COU D.

Para hablar de un grupo, lo mejor es describir a sus alumnos, pero hacerlo uno a uno nos alargaría demasiado, por lo que será mejor hablar de tres aspectos que consideramos igualmente importantes: la convivencia, el compañerismo, el ambiente del grupo.

La amistad entre nosotros se ha demostrado suficientemente gracias a los chistes, las bromas, las cosas, en definitiva, que hacemos cada día. Y aunque las clases tantas veces se hacen pesadas, siempre hay algo o alguien que las hace amenas, con lo que también se transforman en más llevaderas.

Sin duda, el hecho de conocernos desde hace años influye, porque nos ha permitido un trato de confianza y familiaridad entre nosotros.

De aquí a poco tiempo cada uno seguiremos nuestro camino, pero no creo que ninguno pueda olvidar fácilmente el Instituto "Joan Oró": han habido cosas negativas, pero también muchas otras positivas que han hecho buena la experiencia.

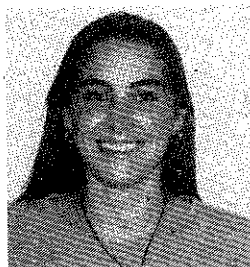
Y ahora, a terminar el curso con buenos resultados, porque de lo contrario volveremos a vernos las caras el año que viene, lo que nos gustaría pero en otras circunstancias.

Compañeros: R. Aixalà, J. Albertín, J.M. Asnà, I. Bellmunt, J. Boleda, E. Bugarín, M. Capdevila, F. Castillo, F. Castro, N. Collado, B. Cosialls, S. Díaz, Y. Dnaigües, D. Escabros, A. Esteban, S. Estrada, R. Flix, S. Franco, F. Garrido, D. Gómez, E. González, M.A. Gros, L. Guitart, M. Jauset, Y. Jové, R. Juanos, J. Juárez, A. Planell, G. Plaza, J.G. Reñé, I. Roca, A. Royo, M.M. Segura.

Profesores: M. Sorribes, M. J. Sendra (Català), C. Palau (Castellà), R. Camats (Filosofía), P. Rodríguez, R. Sebastián (Matemáticas), A. Yus (Física), J.L. Vigatà (Química), E. Ros (Biología), A. López (Geología), T. Llevot (Dibuix).

COU E: Com a casa meva

Marta Bernad. COU E.

És el quart curs que estudio en aquest institut i ja començo a creure que és casa meva. És estrany però, sembla que fou ahir el dia que vaig començar Primer de BUP; realment el temps ha transcorregut molt de pressa. Actualment faig COU i si us he de ser sincera tinc moltes ganes d'acabar. Si tot va bé l'any vinent començaré a la Universitat.

Allarg d'aquests anys me n'han passat de tots colors però tot i això, sé que me'n duré records molt bons d'aquest institut. Sens dubte un d'aquest serà els meus companys amb els que he passat "tantes hores". La classe, a més d'un lloc de treball ha estat un punt de reunió on he fet bones amistats. És cert que hi ha hagut moments de tensió en els que ens hem tirat els plats pel cap, però, tanmateix, això no ha sigut cap problema perquè tots plegats riguéssim dels acudits de l'un o de l'altre. No obstant, caldria dir que les característiques que comporta el COU no ens ha permès de veure "la classe" com a grup homogeni ja que cadascú té diferents assignatures i canviem d'aula constantment.

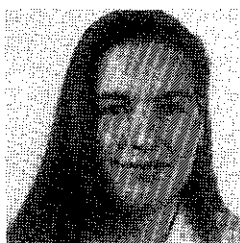
Ja s'acosta la fi del curs i molts de nosaltres ens haurem de dir adéu fins no se sap quan. Cal mirar endavant però, i pensar en aquell dia en què potser retrobarem un amic i farem memòria d'aquells vells records.

Companys: J.M. Alba, M.O. Barrau, M. Bernad, J.J. Besós, F.J. Blanco, M.A. Calderó, J.C. Carrasquero, M. Castells, S. Ciutat, M.E. Cordero, J. Cuadrado, Y. Dolcet, J. Elcacho, S. Farré, J. Ferro, A. Herrera, J.C. López, M.P. Mancilla, R.A. Martín, O. Martínez, J. Mateu, R. M. Miró, S. Morell, E. Nadal, LL. Pagano, M. D. Pelegrí, S. Perna, A. Portillo, M. Puig, M. Redondo, A. B. Ribelles, J. Sáez, N. Sentís, S. Seró, J. Xucà.

Professors: C. Escudé (Català), C. Palau (Castellà), P. Mallada (Filosofia), M. Irún (Anglès), P. Rodríguez, R. Sebastián (Matemàtiques), A. Yus (Física), J. L. Vigatà (Química), E. Ros (Biologia), A. López (Geologia), M. González, T. Llevot, M. Català (Dibuix).

COU F: un cruce de caminos

Mireia Pecurul. COU F.

Ya hace nueve meses que llegamos a este cruce de caminos. En él nos hemos conocido y en él hemos convivido codo a codo entre tensiones y trabajos, pero también en momentos gozosos y entrañables.

Pero después de compartir día a día todo un curso juntos debemos reanudar nuestro viaje en la vida dejando atrás recuerdos, compañeros y profesores que han marcado su huella en cada uno de nosotros.

Dentro de nada partiremos en la dirección que hayamos elegido, preparados para enfrentarnos con lo que nos espera. Sabemos muy bien que hay senderos cortos, otros más sinuosos, ninguno exento de piedras con las que tropezar..., pero cada uno en el suyo superaremos los obstáculos que se interpongan a nuestro paso y continuaremos andando, mirando adelante, sin perder el paso y acortando la distancia que nos separa de nuestro destino.

¡Quién sabe si en este trayecto volveremos a encontrarnos!

Una vez alcanzado, si es posible, nuestro objetivo, rendidos por tanto esfuerzo pero satisfechos por la recompensa, volveremos la vista atrás para recordar aquel cruce de caminos donde una vez coincidimos, y en nuestros labios se dibujará una sonrisa: el viaje a Múnich, la escapada al Zoo, las controvertidas sesiones de tutoría, los "intensos" ratos de patio y alguna que otra cena, ayudaron a romper el hielo de los primeros días, a acercarnos un poco más, a establecer un vínculo invisible que nos unía. Había surgido la amistad.

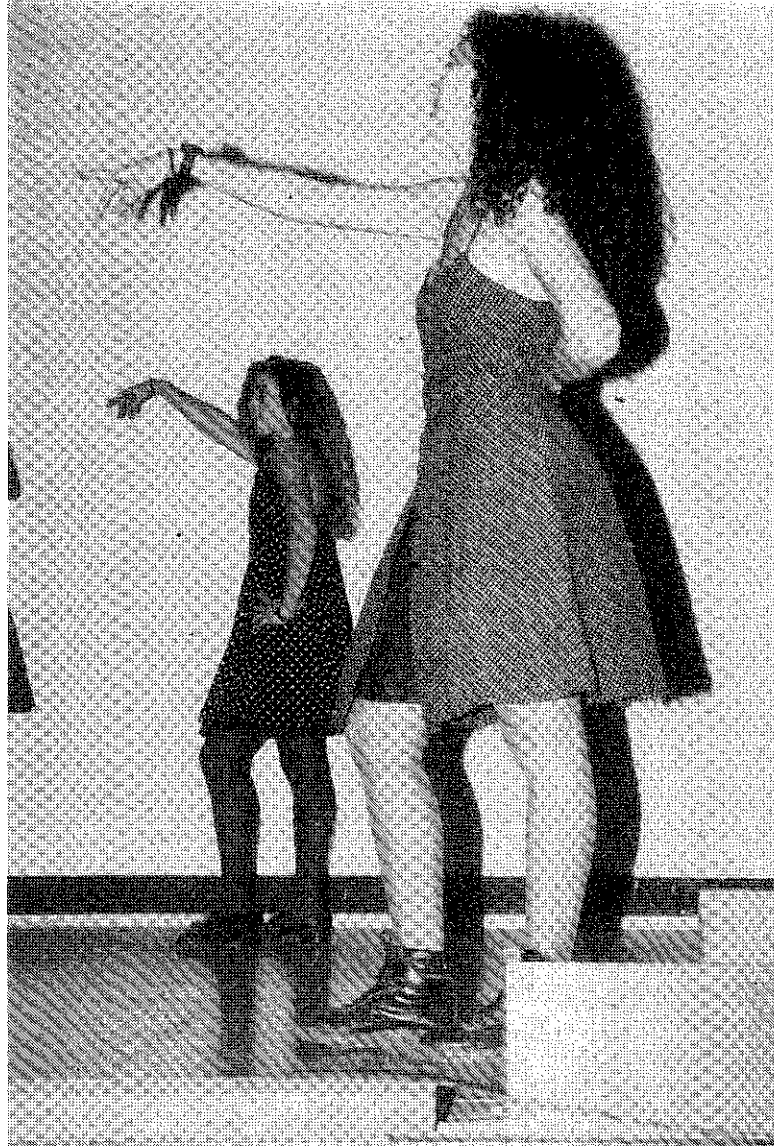
Gracias a ella ya nada era lo mismo, notábamos que algo había cambiado para bien: ahora no éramos esos desconocidos a quienes juntaron en un aula a principios de curso, ahora ya podíamos hablar de una clase concreta, la de ¡COU F!

Compañeros: M. Aguirre, S. Alcázar, R. Arbonés, C. Benito, E. Bonet, M. Borrás, J. Bosch, G. Bota, M.C. Calvo, M. Carnicé, S. Carrasco, E. Castillo Puertas, E. Castillo Roldán, I. Domínguez, J. Domínguez, D. Farré, L. Franco, D. Gateu, J. Gervilla, P. Giménez, S. Josa, M.J. Lara, S. Manzano, E. Martínez, S. Mauri, N. Montalà, B. Monyarch, M. Pecurul, S. Pérez, M. Riba, I. Riba, S. Sabariego, A. M. Torrent, S. Turmo, M. Vidal, C. Villegas, S. Yusta.

Profesores: M. Sorribes, (Catalán), J. Costa (Castellano), C. Calvo, M. Soria (Filosofía), R. Hortal (Inglés), R. Usall (Francés), S. Estavillo (Matemáticas), J.L. Vigatà Física), J.J. Calvo (Química), E. Ros (Biología).

LES FESTES DEL JOAN ORÓ

Ester Garcia. 2n C.

El Festival de Nadal

-Ei, tu! No donis empentes!
-Què et passa, jo he arribat primer!

-Tu et vols colar o què?
-O què! Ha, ha, ha!
-A mi no em fa gràcia...

Tots aquests comentaris es feien aquell 22 de desembre davant la porta principal del "Joan Oró". Ens preparàvem per entrar a la sala d'actes on es faria el Festival de Nadal, aquest cop només per al nostre Institut. Les portes es van obrir lentament. Després de mostrar escrupolosament l'entrada al senyor guàrdia, vam córrer cap al pati de butaques. Aquest any, sortosament, tots vam poder seure, alguns a les "butaques" i d'altres al terra. Ja hi som. Després de haver-nos calmat de tanta emoció, els llums s'apaguen. Silenci, comença l'espectacle: tot d'una apareixen pel passadís les "Mama chicho" que fan esclatar en rialles tot el públic. Els reconeixem, són els nostres companys de classe. Quan, un altre cop, es va fer el silenci, va començar la música. Primer, *Guns'n Roses*, ei!, res de *play back*, amb la música i la veu tretes dels nostres companys. En acabar va arribar el torn de *Non For Blonds*. Més tard, *Pet Shop Boys*, que en aquest cas eren *girls* (et va quedar molt bé, Sònia). Quan ja tocava, va arribar el riure amb alguns nois i noies de teatre: ens van delitar amb unes curtes representacions i els vídeos sobre tres noies boges als Camps Elisis, la invasió dels dinosaures i molt més. La veritat és que tothom en va sortir ben satisfet. Tots estem d'acord que és millor la festa només per al "Joan Oró". Com diu la senyora Parra: "la gran familia numerosa que es nuestro Instituto".

Carnestoltes

-Quin pal, tu! Ara, abans de fer la festa hem de passar per la sala de tortura de l'examen de llatí.

Sona el timbre: riiiiiiiiing! Per l'Institut tot són corredisses. Cinc minuts més tard, els passadissos són buits de gent que ha passat de fer gresca. Els lavabos, només una mica plens: sembla que aquest any no hi ha hagut gaire gent que es vulgui disfressar. Som-hi tots! Cap al poliesportiu! A l'igual que el Festival de Nadal, hem de mostrar l'entrada al guàrdia. Ah! Per situar-vos, era 11 de febrer de l'any de gràcia de 1994. Un cop a dins, trobem: l'orquestra en un

racó, i el Sr. Camats en una taula envoltat de trofeus i amb cara de voler menjar-se el món. Els participants del concurs ja porten el numeret al darrera per fer content al Sr. Camats. Això s'anima, l'orquestra ha començat a sonar. La resta, ja us ho podeu imaginar: una colla de gent tocada del bolet ballant tota mena de música. Segurament la cançó que més va agradar va ser..., vés a saber com es diu, però tothom s'ho va passar molt bé de genolls, drets, cridant, sobretot cridant. Tot ballant, arriba l'hora del veredict i el resultat és aquest: **Individual:** disfressa "69". **Grup reduït:** Laia Lafuente i Laia Aloy (2n C). **Classe:** 2n E, disfressats de Sr. Yus. Però totes les disfresses van ser divertides: unes noies van voler treure's 10 anys de sobre. No us desanimeu, noies de 2n B i l'any que ve a repetir!

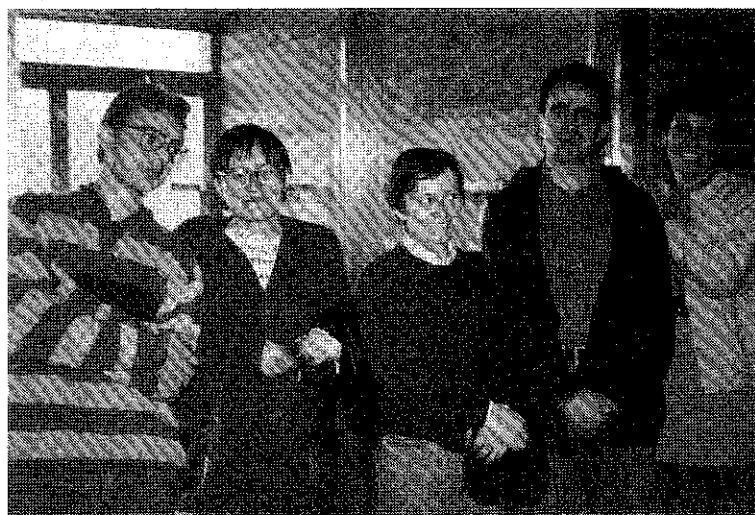
Sant Jordi

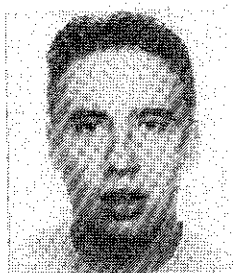
Aquest any Sant Jordi ha estat més participat. Els de Primer van aprofitar l'ocasió per vendre coca per la campanya contra la gana de Mans Unides.

I quan ve a ser l'hora de l'esbarjo, els interessats van baixar a la sala d'actes per saber quins havien estat els guanyadors del premi literari "Agustí Ricart", que trobareu més endavant en les pàgines de la revista.

També els de Segon vam participar: alguns alumnes van vendre llibres. La festa va continuar amb la representació de *Ivonne, princesa de Borgonya*, pel grup de teatre de l'Institut.

Tampoc no hem d'oblidar els fabulosos murals de Sant Jordi, que van ser col.locats en lloc de les taules de ping-pong.

UN EMOCIONANTE PARÍS

Xavi Garròs. COU A.

Salimos de viaje el domingo a las cinco y media de la madrugada, media hora más tarde a causa de una compañera a quien se le pegaron las sábanas con los nervios. Con las calles desiertas enfilamos hacia un París con el que han soñado tantos. Unos dormían, otros charlaban, algunos escu-

mundo entero y que habíamos estudiado en clase: *El escriba sentado*, *La Gioconda*, etc..., pero al final ya todo nos parecía igual debido al cansancio. Nos fuimos a comer y nos encontramos con otra sorpresita: ¡qué caro es París! Por la tarde visitamos Nôtre Dâme (cuya fachada estaban restau-

Pero el miércoles era el día más esperado, pese a ser ya mayorcitos: ¡íbamos a EuroDisney, donde veríamos, tocaríamos y hablaríamos con nuestros héroes! Entramos a las diez de la mañana y salimos a las ocho de la tarde. Fue una gozada: las atracciones eran increíbles y había tanto y tan bueno que es imposible explicarlo. Fue, sin duda, el mejor día de la excursión.

Por la noche fuimos a una discoteca donde nos "obsequiaron" con sus precios.

El jueves nos pegamos un palizón. No utilizamos el autocar en todo el día. Por la mañana fuimos al Museo D'Orsay, que expone a todos los impresionistas. Dando un "pequeño paseo" nos acercamos hasta el Parque de Luxemburgo, donde comimos. Hubieran sido tres horas de descanso sino hubiera sido porque precisamente salía una manifestación de 20.000 estudiantes que nos dejó alucinados.

Proseguimos nuestro "paseito" para cruzar medio París y llegar a la zona del Museo Pompidou, un lugar que parece el *Soho* inglés: gentes de todo tipo se mezclan en esa zona. La mayoría nos dedicamos a hacer las compras de rigor.

La última noche nos fuimos a ver La Defense (la ciudad del futuro). Era increíble, por la noche parecía auténticamente una ciudad de los siglos venideros: todo eran altos edificios llenos de oficinas.

Desgraciadamente, la esperada excursión a París tocaba a su fin. Por la mañana aun paramos en Narbona para ver su casco antiguo.

Llegamos a Lleida a las tres y media poniendo fin a cinco días en que nos lo hemos pasado muy bien y, además, hemos visitado una de las ciudades más importantes del mundo. Cansados pero contentos, cada cuerpo y alma de este COU A se retiró a recordar en soledad todo lo visto.

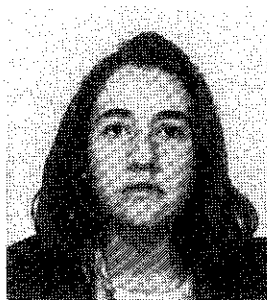

chaban música: se trataba de pasar lo mejor posible las dieciséis horas del viaje, que al final fue menos pesado de lo que se esperaba. Hubo buen ambiente y, además, coincidió con que el Lleida batió al Madrid. Tuvimos, pues, alegría completa. Paramos en La Jonquera y en otra estación de servicio francesa. Ya en París, el hotel estaba situado cerca de la antigua ópera, pero era un poco destartalado y teníamos que andar 500 metros para cenar. La comida no estaba mal del todo.

El lunes, el autocar nos llevó a los Campos Eliseos, la Plaza del Obelisco, y dando un paseo llegamos hasta el Louvre, nuestro primer plato fuerte de la excursión. Estuvimos no sé cuantas horas dentro del fastuoso museo (¡y no lo vimos todo!). Al principio resultaba emocionante encontrarte con obras de arte famosas en el

rando) y luego aprovechamos el tiempo libre visitando el Barrio Latino. Al atardecer, tuvimos el honor de ver, tocar y subir a la Torre Eiffel. Desde arriba se tiene una vista fascinante de París. Por la noche, después de cenar, tuvimos tiempo libre para volver a deambular por el Barrio Latino.

El martes pasamos toda la mañana en Versailles. Disfrutamos en el palacio más que en el Louvre. Por la tarde fuimos a la Vilette, museo de la ciencia donde nos lo pasamos en grande en el Planetario. Por la noche dimos un paseo en barco por el Sena, donde nuestro "Jordan" particular y su cuadrilla entablaron amistad con unos ingleses. Luego visitamos Mont Maitre, donde se estaba rodando un *spot* publicitario o algo así. En la Plaza de los Pintores la verdad es que no había muchos.

STRASBOURG, EL COR D'EUROPA

Anna Gracia. 2n. E.

Aquest any ja és el tercer que els alumnes de segon del "Joan Oró" vam ser convidats a fer un treball per parelles sobre el Mercat Comú. Després de dies d'investigacions sobre el tema vam tenir el treball llest a l'espera d'un sí per anar a visitar el Parlament Europeu. Per fi ens vam assabentar dels guanyadors. Felicitacions per als qui ho havíem aconseguit i consolacions per als que no.

Dilluns, 14 de març: A les cinc del matí estàvem ja tots davant del Simago disposats a sortir cap a Strasbourg. Tot i que parlàvem de la il·lusió que ens feia passar una setmana fora de casa, s'adivinava en les cares el cansament que arrossegàvem tots després del llarg cap de setmana lligat a la Setmana Cultural de l'Institut.

El viatge va transcórrer amb total normalitat tot i que els que volíem dormir ens havíem d'aguantar perquè sempre hi ha algú amb ganes de molestar: oi, Carles! Arribem a Strasbourg després de disset hores dins el flamant autocar de "l'ós" i parant de tant en tant. A dormir que estem cansats. L'hotel, bastant bé.

Dimarts, 15 de març: Amb un aire que gelava, el primer matí a Strasbourg va ser per a visitar la ciutat: el casc antic i la catedral. Per la tarda, viatge per les petites poblacions de la regió alsaciana com Riquewihr, on vam quedar fascinats de l'arquitectura de la zona: totes les cases de diferents colors amb entramats de fusta.

Dimecres, 16 de març: De bon matí cap a Colmar. Encantadora ciutat de l'Alsàcia on vam visitar el museu Unterlinden d'art gòtic principalment, amb les explicacions del Ton Llevot per aquells que ni fava del tema. El primer dia lliure, quan per fi vam poder degustar el típic "bocata" americà, ja era hora de marxar. Per la tarda a Freiburg (Alemanya), passant primer per totes les molt conegudes

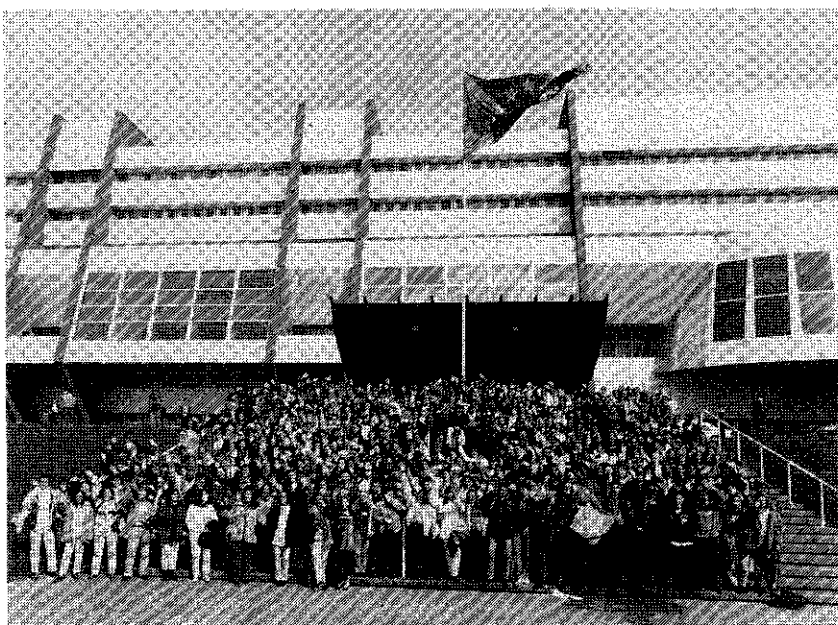
excluses del Rin. Vam visitar la catedral i uns quants vam pujar a l'agulla d'aquesta, contemplant que en aquesta ciutat tot són joves sobre bicicletes. Si us pregunteu si vam comprar moltes cerveses, us diré que no, ja que molts, per no canviar en marcs alemanys es van quedar amb les ganes. I a la nit, a celebrar la victòria del Barça (eh, Juanjo!), que tot i que lluny, les bones notícies (o males, segons per a qui) sempre arriben.

Dijous, 17 de març: Per fi, el dia més esperat per tots nosaltres. Dirigint-nos cap al Parlament Europeu, el Sr. Llevot va anar demanant algú per a què fes la presentació de l'Institut en anglès o francès. Total, que em va tocar a mi. Després d'un petit esmorzar amb d'altres europeus que veuríem durant tot el dia, ens vam dirigir a l'hemicicle. Per sort, vaig seure al costat de l'altre representant espanyol (com diria ell: "català, de Terrassa") que va ajudar-me a improvisar una petita introducció després d'escoltar als dels altres països que portaven més rotllo que jo en aquests moments. Després de les presentacions, torn de paraules i a dinar que hi ha gana!

Aquest va resultar força divertit ja que havies de buscar tres persones més de diferents nacionalitats per a formar un grup de quatre i contestar unes preguntes sobre la Comunitat. Després de l'àpat, per grups vam parlar sobre la democràcia europea per als joves (en teoria) tot obtenint magnífiques conclusions. Per acabar, la final de l'*Eurogame*, on en cadascun dels quatre equips finalistes hi havia una noia del nostre Institut. Per cert, felicitats a la Sònia Gil que va quedar única guanyadora de tota Europa amb respostes sobre música i pintura.

Divendres, 18 de març: Sortida cap a Basilea (Suïssa) per a visitar dos museus d'art contemporani amb una guia alemanya parlant en francès (sense comentaris dels museus). I a dinar a la capital de la xocolata i els rellotges, Berna!

Dissabte, 19 de març: Carretera i manta cap a Lleida. I per acabar, agrair a en Salvador Martínez l'ocasió de sentir-nos parlamentar per un dia, i als professors que ens han acompanyat: Màxim Pascual, Carles Badia i Ton Llevot.

LONDRES ÉS AL MATEIX LLOC

Meritxell Ripoll. 3r D.

És difícil sintetitzar en unes ratlles tot el que ens va passar ja que va ser una excursió d'allò que se'n diu completa, no va faltar de res.

Diumenge, 6 de març, 6:45 h. del matí: a l'explanada del Camp d'Esports els cotxes anaven arribant i el nerviosisme arribava també als alumnes. Parlàvem amb els professors per saber en quin dels tres autocars hauríem de passar moltíssimes de les hores del viatge que estava a punt de començar. Deixant de banda algun petit detall, que va posar neguitós a més d'un -eh Ton!-, tot va començar perfectament. Sabíem que ens esperava tot un dia de viatge i a més d'un se li posaven els pèls de punta quan ja portàvem hores a l'autocar.

Una paradeta a Nîmes per dinar, on ens vam trobar als nostres amics de COU que anaven cap a Múnic. A la nit, a una àrea de servei de l'autopista, uns nois ens van "alegrar" fent-nos una demostració del que és no tenir vergonya. Cantaven alhora que s'anaven baixant els pantalons, i

alguns, fins i tot, quelcom més, però la nit ens esperava i tothom intentava dormir: alguns ho van aconseguir.

Dilluns, 7 de Març, 6:45 més o menys: agafem el *Ferry*, lloc ideal per a dormir una estona si no ho vas poder fer a l'autocar, i un cop a l'illa anglosaxona, els de francès començaven a preguntar-nos frases representatives per poder-se defensar. Greenwich va ser el primer lloc que vam visitar, on es troba el famós meridià 0 i el Museu Naval. Dinar lliure i una ullada al *Cutty Sark* abans d'anar a Hyde Park, enorme extensió de gespa on tots esperàvem l'hora de poder-nos dutxar i dormir en un llit tou, després de tan llarg viatge. Però quan arribem a l'hotel Continental, quina seria la nostra sorpresa i la dels professors ja que el Conti va resultar ser un desastre. Brut era el primer adjectiu que descobries, però darrera d'ell te'n trobaves una pila més. Era tan gran la decepció que tots vam agafar les maletes i vam sortir d'aquell lloc. La gent estava indignada i alguna va

tenir quelcom semblant a una crisi nerviosa, oi Montse?

Tots esperàvem que l'agència de Lleida ens donés un altre hotel, però no les teníem totes. Quan a la fi sabíem on dormiríem resulta que l'hotel estava ben lluny del centre. Era maco i net, i després de donar-nos el tradicional *fish and chips* claudiment, vam anar a les habitacions, però l'eufòria era tal aquella nit que poca gent va dormir, raó per la qual al matí del dia 8 ens van fer fora de l'hotel.

Després dels comentaris dels professors en general i personals, ens esperava un recorregut on veuríem el Palau de Buckingham, el Big-Ben, Trafalgar, National Gallery, etc. Vam menjar i per descomptat hi va haver el típic que es pensava que a Londres ningú entenia castellà i li va dir a una cambrera:

-¿Qué haces esta noche? Te invito a tomar algo.

-No, gracias -respon la noia, que era espanyola.

I per la tarda, de compres a Piccadilly. Tots estàvem intrigats perquè encara no sabíem on dormiríem aquella nit i teníem ganes de conèixer la nit de Londres. Heathrow Park era el nom del següent hotel, prop del d'abans, on no podíem ni obrir la boca perquè ens havien dit que a la mínima anàvem al carrer. Londres la nit hauria d'esperar-se un dia més, érem molt lluny del centre per anar a fer un tomb.

Dimecres, 9 de març, 8:30 h.: tots a l'autocar. On aniríem? Cambridge seria el nostre destí. Música clàssica per amansar les feres i pluja: què seria una excursió a Londres sense pluja?

Visitem els principals centres universitaris, i un dinar lliure que farà que un grup d'alumnes volten per la ciutat i es perdin, arribant a l'autocar

més d'una hora tard. Però ja se sap, sense aquests detalls tot seria massa perfecte. No hi anem a l'hotel perquè ens informen que després d'una hora més o menys a Hyde Park i un sopar lliure, podríem conèixer la nit de Londres. La zona del Soho és l'escollida per la majoria, on no deixes de sorprendre't per la quantitat de gent rara: vagabunds, *gays* i dones de mala vida. Aquella nit vam dormir de gust encara que potser ens vam recollir massa aviat, perquè qui digui que en aquesta ciutat la marxa acaba aviat, menteix.

Dijous, 10 de març: la sortida de l'hotel és a les 8 h. i els que no van estar es van quedar allí (encara que ells sols es van espavilar prou bé). La Torre de Londres, la catedral de St. Paul i el Museu Britànic amb les seves mòries ens esperaven.

De camí, mentre érem a l'autocar, vam tenir la sort de veure rapidísimament una escena que estaven rodant al carrer d'una pel·lícula, cosa que ens va sobtar molt. El dinar va ser a l'alberg on els companys de COU van estar l'any passat, i aquell dia qui no es va quedar escurat va ser perquè no va voler.

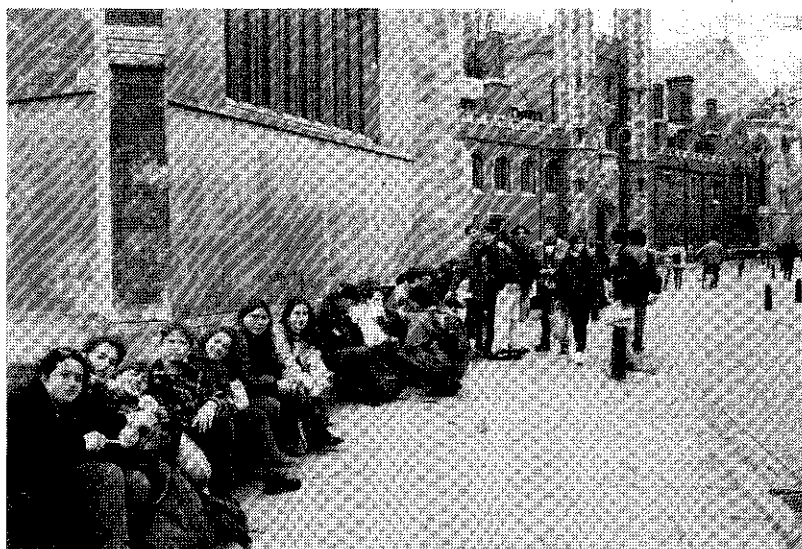
Carnaby Street (zona hippy més important dels anys 60), Oxford Street i grans botigues com la *Virgin* van ser les més visitades i ben segur que van fer negoci.

A les sis a sopar un altre cop a l'alberg i lliure fins a les 9:30, temps suficient per acomiadar-nos de Londres. Uns quants érem al *Burquer King*, i quan volíem sortir no ho vam poder fer perquè la policia comprovava una amenaça de bomba.

Divendres, 11 de març: Canterbury era ja l'últim poble que visitaríem abans de tornar cap a Lleida. I un altre dia d'autocar ens esperava, però als més cansats va ser fàcil dormir tota la nit; als altres, quasi impossible.

L'arribada va ser abans del que ens pensàvem, i crec que estarem d'acord en dir que encara que tot no va sortir com estava previst, va estar prou bé. Problemes i bronques n'hi han en totes les excursions.

Així que ja sabeu, aneu on aneu, si vosaltres voleu, segur que us ho passareu tan bé o millor que nosaltres ens ho hem passat.

UNA SETMANA BLANCA A BAQUÈIRA-BERET

Anna Gracia. 2n E.

Com ja és tradició a l'Institut, la Setmana Cultural es també "blanca", on a més a més d'aprendre a esquiar tens la possibilitat de conèixer molta gent del teu centre que potser no havies vist mai.

Vam marxar de Lleida uns quaranta alumnes i tres professors el diumenge 6 de març, perdent-nos el gran partit en viu del nostre Camp d'Esports contra el Reial Madrid. Tot i així, a l'arribar a l'alberg de Sallardú on dormiríem tota la setmana, ens esperava una pissarra amb els resultats de la jornada futbolística per finalment poder saborejar la victòria del nostre equip, tot explorant el petit poble de muntanya situat entre Vielha i les pistes de Baquèira.

Al dia següent va començar la desitjada setmana que tots havíem esperat tant. Els que ja sabíem esquiar vam gaudir d'aquest esport durant cinc dies seguits, i els que començaven de zero demostra-

ren la seva valentia i habilitat en baixar-ho, fos com fos, tot, oi, Xavi?

Cada dia fèiem el mateix horari: esmorzar a les vuit, classes amb els monitors de deu a dotze, dinar a la una a les pistes i esquí lliure fins a les quatre, quan baixàvem per agafar l'autocar fins a l'alberg.

A la tarda-nit fèiem diferents coses. Fins i tot vam organitzar una sèrie de campionats entre nosaltres de tennis, taula, parxís, botifarra, futbolín, etc., en els quals els guanyadors van rebre algun regal relacionat amb l'esquí que els va fer molta il·lusió.

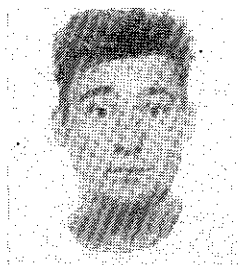
Per les nits, o bé anàvem a una discoteca de Vielha o ens quedàvem a un pub musical del mateix Sallardú.

En resum, va ser una setmana fantàstica. Vam tenir molt bon temps i per a segons qui massa i tot, eh, Joana? L'únic problema amb el sol era la neu, que pel matí estava una mica gelada i per la tarda, pasta total. Quan marxàvem, diven-dres, començaven els segons Campionats d'Espanya de *Snow Board*, amb la presència de sa Majestat i la resta de la "family".

En quant a les anècdotes, val a dir que no varen ser els professors, per una vegada, els que més sabien esquiar: els Srs. Jesús Costa i J. Manuel Ro-

dríguez van ingressar en el nivell mitjà, amb una monitora, anomenada Pilar, que els va runar, a ells i als demés alumnes, al crit de "¡No seais mujercitas!

¡Als dos, se'ls va veure baixar una pista vermella, totalment gelada, de cul al menys durant cinquanta metres!

MÚNICH, UN VIATGE CIENTIFIC

Juan J. Besós. COU E.

Els alumnes dels Cours de Ciències D, E i F, juntament amb els professors Antoni López (Geologia), Josep Lluís Vigatà (Física), Imma Urrecha (Anglès) i Carles Badia (Català) vàrem fer un viatge d'estudis a Múnic.

La sortida va ser el dia sis de març a les 7:30 del matí del Camp d'Esports del Lleida, i el destí, la citada ciutat alemanya. El viatge va ser amb autocar. Després d'unes quantes parades vam arribar a primera hora. Ens van allotjar a l'Alberg de Joventut.

La resta del dia vàrem fer de turistes en una ciutat neta, sense sorolls i molt ecologista, però on realment es va conèixer la ciutat va ser a la nit: les nits van ser màgiques. La primera anàrem a una típica cervceria alemanya, tot i que per a mi no tenia res de típica ja que tot era gran allí, sobretot les gerres de cervesa, on hi cabien un litre d'excel·lent, espumosa i sabrosa cervesa alemanya.

Durant les dues següents nits descobríem els millors *pubs* de la ciutat, entre els quals sobresortia l'anomenat EL TOMATE 2. Però en realitat, el veritable objectiu de l'excursió era conèixer el "Deutches Museum" o Museu de la Ciència

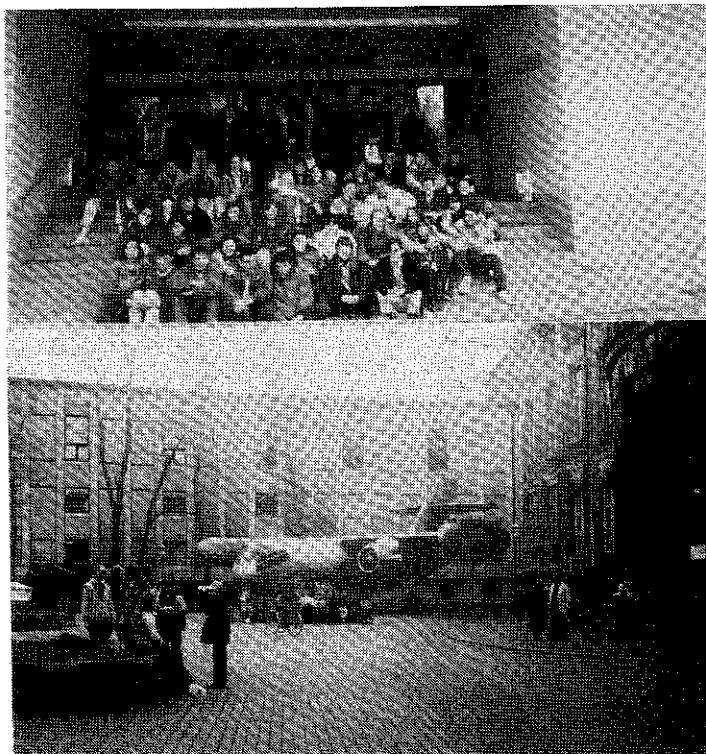
i la Tecnologia. De fet, el vam visitar i observàrem molts experiments. Alguns ens van passar per alt ja que desafortunadament la seva explicació només era escrita en alemany.

Però tret d'aquest petit inconvenient, la visita al Museu va ser una experiència inoblidable i molt profitosa.

El dia 10 vam encarar cap a Berna, visitant pel camí la ciutat de Lindau i les catarates del Rin. A la tarda vam arribar a l'alberg, tot i que en realitat aquest es podia confondre amb un bon hotel; i un cop ben acomodats vam sortir a conèixer

la nit de la ciutat, un lloc realment màgic. L'últim dia, després d'un bon passeig matinal per Berna i una interessant visita al Museu d'Història Natural, vam sortir cap a Ginebra, on vam tenir l'oportunitat de visitar el Saló Internacional de l'Automòbil, ple de curiositats referents als vehicles amb motor.

Durant la nit, tristament, arribà l'hora de fer el viatge de tornada cap a la nostra estimada Lleida, on arribàvem cap a les onze del matí, amb les ciutats alemanyes i suïsses visitades en el record.

ELS FILLS D'ATARÀXIA

Ester Garcia. 2n C.

En aquest curs 93-94, al nostre Institut s'ha començat una nova activitat dins l'assignatura de llengua castellana. Es tracta d'un petit diari que també han batejat amb el nom d'*Ataràxia*. La raó és senzilla: es tracta d'una activitat semblant que patrocina la nostra revista, que és la primera interessada en fer "cantera"; és a dir, en promoure l'expressió escrita, en formar futurs col·laboradors.

Els alumnes de cada grup, coordinats en aquest cas pel seu professor Jesús Costa, es divideixen en grups i durant dos mesos aproximadament informen als seus companys dels esdeveniments de la seva classe. L'activitat només s'ha pogut dur a terme en 1 A, 1C, COU A i COU F.

El periòdic té les següents seccions: Notícies generals, esportives i culturals; Editorial, Cartes al Director, Revista de Premsa i un ampli espai literari que s'anomena La República Literaria.

Els fills d'*Ataràxia* acabats de néixer, ja comencen a saber caminar. Caldria estendre l'activitat a tots els grups i fer-ho també en català i en alguna de les altres llengües que s'estudien a l'Institut.

¡Per molts anys!

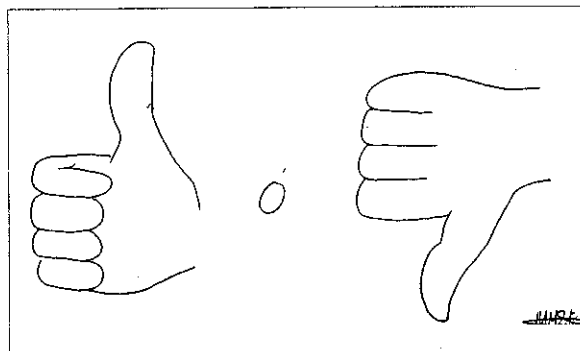
[*Ataràxia*, 18]

ATARÀXIA

Núm.3 Febrero-Marzo, 1994.

1º C

La hora de la verdad

Mª. Martínez. 1º C.

Los resultados de la segunda evaluación no han sido suficientemente buenos, por lo que se impone una reflexión y un cambio radical.

Ya han pasado tres meses desde la última entrega de notas y, por lo tanto, ha llegado el momento de analizar los resultados, sean buenos o malos, de nuestro trabajo.

En general, la segunda evaluación en el grupo no ha traído resultados realmente buenos, sino todo lo contrario. Sólo el 23% de la clase aprueba todas las asignaturas, es decir, nueve personas. El resto oscila entre uno y seis suspensos.

Por materias, la

más dura ha sido Matemáticas (que en este caso hace honor a su fama), contrastando con Música, Ética y Religión, en las que no hubo suspenso alguno.

El mayor número de aprobados, después de las tres asignaturas mencionadas, se dio en Educación Física; después, en Dibujo; en Catalán, Castellano e Historia hay empate, y suspenden más Ciencias y Matemáticas.

Por lo que toca a la actitud, todos los alumnos tuvieron bue-

na calificación, aunque se valoró mejor la actitud en la clase de matemáticas, en donde los alumnos cosecharon la máxima puntuación: A.

Estos han sido, pues, los resultados, que, buenos o malos, la realidad es que tan sólo nos quedan tres meses escasos para acabar el curso. Quiere esto decir que cada alumno debe reflexionar seriamente sobre sus notas y hacer todo lo posible para no volver a examinarse en Septiembre tras los calores estivales.

SUMARIO

La hora de la verdad

*

La clase de Dibujo

*

Éxito deportivo femenino

*

Primero C se divierte

*

¿Por qué?, poema de Marina García

ATARAXIA
1º C

Coordinación:
J. Costa.

Redacción:
S. García, M. García
O. Guillén, F. Lechón
M. Martínez, S. Martínez
N. Iglesias, N. Maya

UNA CARTA D'UN FILL A TOTS ELS PARES DEL MÓN

Josep A. Jové. Religió.

A aquestes altures tothom ja sap que aquest any 94 la ONU l'ha anomenat Any Internacional de la Família.

La família, ens agradi o no, és la columna vertebral de la societat: si la família trontolla, és tota la societat la que se'n resent. Les distintes formes en què històricament s'ha estructurat la família i les característiques d'aquesta han anat canviant. La família patriarcal rural i la família nuclear urbana tenen els seus avantatges i els seus inconvenients. Però, crec que els valors haurien de ser els mateixos. Diu el gran filòsof Ortega i Gasset que "els valors no es veuen, però se senten i es viuen". No es tracta, doncs, d'entendre o no entendre; els valors són coses que s'han de sentir, per estimar o no estimar; i això ens portarà a viure'ls. M'ha impressionat molt aquesta carta -ignoro l'autor- dirigida a tots els pares del món. Són unes reflexions fetes per uns fills amb força sentit comú (avui bastant absent en la nostra societat). És el crit de tants i tants joves actuals en aquest món de tantes confusions. Llegiu-la i comenteu-la. Us farà bé.

No me des todo lo que pida.
A veces sólo pido para ver hasta cuánto puedo coger.

No me grites. Te respeto menos cuando lo haces;
y me enseñas a gritar a mí también, y yo no quiero hacerlo.

No me des siempre órdenes. Si, en vez de órdenes, a veces me pidieras las cosas, yo lo haría más rápido y con más gusto.

Cumple las promesas, buenas o malas.
Si me prometes un premio, dámelo, pero también si es castigo.

No me compares con nadie, especialmente con mi hermano o hermana.
Si tu me haces lucir mejor que los demás, alguien va a sufrir; y si me haces lucir peor, seré quien sufra.

No cambies de opinión tan a menudo sobre lo que debo hacer:
decídetelo y mantén esa decisión.

Déjame valerme por mí mismo.
Si tú haces todo por mí, yo nunca podré aprender.

No digas mentiras delante de mí, ni me pidas que las diga por tí, aunque sea para sacarte de un apuro.
Me haces sentir mal y perder la fe en lo que me dices.

Cuando yo haga algo malo, no me exijas que te diga el "por qué lo hice".
A veces ni yo mismo lo sé.

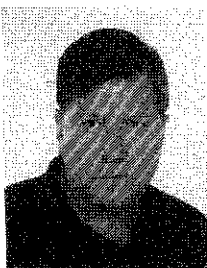
Cuando estés equivocado en algo, admítelo y crecerá la opinión que yo tengo de ti. Y me enseñarás a admitir mis equivocaciones también.

No me digas que haga una cosa y tú no la haces.
Yo aprendí y haré siempre lo que tú hagas, aunque no lo digas; pero nunca haré lo que tú digas y no hagas.

Enséñame a amar y conocer a Dios. No importa si en el colegio me quieren enseñar, porque de nada vale si yo veo que tú no conoces ni amas a Dios.

Cuando te cuente un problema mío, no me digas: "No tengo tiempo para boberías" o "Eso no tiene importancia". Trata de comprenderme.

Y quiéreme y dímelo.
A mí me gusta oírte decir, aunque tú creas no necesario decírmelo.

LOS GRIEGOS ANTIGUOS Y LAS CIENCIAS

Manuel Cerezo. Griego.

Forma parte del pensar común de la gente de hoy el hecho de que, cuando alguien oye hablar de los antiguos griegos, la primera idea que le viene a la cabeza es que aquel era un mundo encuadrado en una realidad cuya característica fundamental era la de estar constituido por hombres con una función esencialmente especulativa, de la cual su más genuina dedicación era la filosofía. Y, si bien ello en cierto modo es verdad, también lo es que los antiguos griegos se preocuparon de otros temas distintos de la pura especulación, ya fuera ésta filosófica, literaria, historiográfica o de cualquier otro tipo.

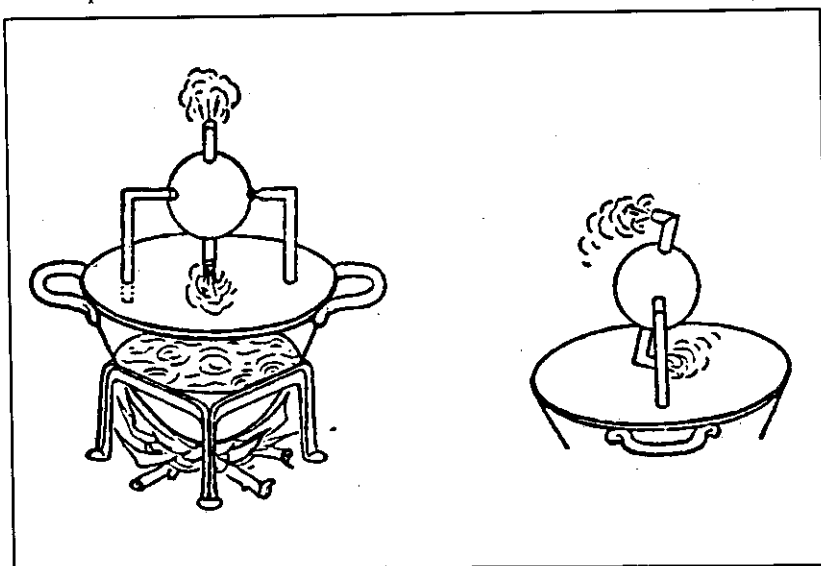
De los romanos se ha dicho que eran hombres prácticos y, en cambio, de los griegos que eran hombres teóricos. Pero ésta, como todas las simplificaciones, encierran dentro de sí una trampa: disfrazan e impiden que la realidad la podamos percibir tal cual es. Sabemos, por ejemplo, que la medicina fue la ciencia que se separó primero del saber filosófico, pero también que Aristóteles y Teofrasto se dedicaron a algo más que la pura especulación filosófica. Por otra parte, nombres como Tales, Euclides, Aristarco de Samos, autor éste último de la teoría heliocéntrica, que no encontró apoyo hasta el siglo XVI con Copérnico, dan prueba de que las cosas no son tan simples como parecen a primera vista.

Para darnos cuenta del interés y curiosidad que los antiguos griegos mostraron por eso que hoy denominamos mundo científico, bastan unos cuantos datos que me permito traer a estas líneas, unos como simple afición de quienes no tenían una dedicación exclusiva en este concepto, otros de personajes que mostraron un afán inmenso por los fenómenos físicos y el saber científico, otros como resultado de incluir la filosofía en otros menesteres que hoy entendemos como no teniendo que ver nada con lo filosófi-

co. Un historiador griego del siglo VI a. C., Herodoto, no un filósofo, dice (II, 12-13) que en los montes de Egipto aparecen conchas y la sal aflora, lo cual es prueba, según él, de que este país debió de ser en otro tiempo un golfo, lo que a nosotros nos hace pensar en los fósiles que encontramos a veces en nuestras montañas, y lo que sobre ello teorizan nuestros biólogos, geólogos y estudiosos de otras materias semejantes; también dice que el cocodrilo (II, 68) tiene ojos de cerdo, es un animal que mueve la quijada de arriba y no la de abajo y que, entre las aves, sólo respeta al tróquilo que le libera su boca de sanguijuelas. Plutarco de Queronea, un escritor griego de la época imperial romana (siglo I-II d.C.) dice en la *Vida de Alejandro* (cap. XXXV) que en Babilonia, en la cima de Ecbatana, el rey Alejandro pudo ver un fuego perenne, como si saliera una fuente, y un raudal de nafta en una especie de estanque no lejos de allí, y que, según decían los habitantes del país, prendía con sólo el resplandor de la llama; añade que, para hacer ver al rey su virtud, derramaron un poco en el corredor que conducía al baño, y, como era de noche, aplicaron hachas encendidas y pudo comprobar como todo él quedaba alumbrado; así como

también cuenta que Estéfano, un muchacho que se prestó a un cierto experimento a "lo bonzo", a poco perece por las llamas; también alude a un hecho curioso: allí se producía a veces el fenómeno prodigioso de que las pajas saltaban como movidas, en nuestra interpretación, por impulsos eléctricos, en la de Plutarco por el ardor y la fogosidad del lugar.

Tal vez el caso más representativo de hasta qué punto lo especulativo, la dedicación en el pensar común de la gente a "ciencias inútiles", pueden, si se quiere, en un momento determinado, tener una vertiente "práctica", es lo que nos cuenta Aristóteles sobre Tales en *La Política* (1259a): la gente le echaba en cara su pobreza y lo achacaba a que la filosofía es improductiva; pero un buen día, gracias a sus conocimientos de astronomía, previó que habría una buena cosecha de aceitunas, y con el poco dinero que tenía arrendó todos los molinos de aceite de Mileto y de Quíos, con lo cual, al eliminar la competencia, demostró que es fácil para los filósofos enriquecerse si quieren, pero que no se afanan en ello. Para terminar, pensemos en Herón de Alejandría, que inventó la *eolipila*, especie de precursora de la máquina de vapor.

Sobre la evolución de las cifras

Máximo Pascual. Matemáticas.

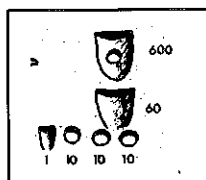
Meditando sobre ellas, uno percibe rápidamente la debilidad de una enseñanza en la que la historia de la ciencia no tiene cabida. ¿Cuántos de vosotros, queridos alumnos, sabrías decir algo sobre su origen, desarrollo, importancia, etc.? Estamos tan acostumbrados a verlas junto a nosotros desde pequeños -1,2,3,4,5,6,7,8,9,0- que pensamos que siempre estuvieron ahí, formando parte del paisaje; que nos fueron dadas gratuitamente desde el principio de los tiempos y por ello las usamos con naturalidad -algunos, sin embargo, recordamos que nos causaron en nuestra infancia ciertas dificultades y que hubo una época en que a ella y a toda su parentela las mirábamos con recelo-.

Pues bien, Conviene recordar que, hasta conseguir esta sencillez y esta grandeza simultáneamente, el hombre ha sudado la gota gorda durante milenios. La historia de su invención -sólo conocida de forma fragmentaria- es de las más largas y apasionantes de la Humanidad, plagada de avances, estancamientos, retrocesos, titubeos, errores. Durante milenios el hombre buscó denodadamente una forma adecuada para representar los números, y, este hallazgo es de una importancia comparable al descubrimiento de la rueda, de la máquina de vapor, o del teléfono. No lleva nombre propio y es patrimonio en todo caso de una colectividad entera.

Esta historia comenzó hace unos cinco mil años, en sociedades avanzadas donde las operaciones de mercado con ganados, productos agrícolas, etc., eran bastante complejas y, no fiándose de la memoria, decidieron representar los números mediante signos gráficos: son las cifras.

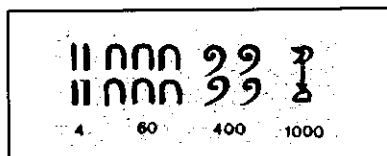
Hacia el 3.500 a.C. los sumerios y elamitas, habitantes de regiones que hoy pertenecen a Irak e Irán, fueron los inventores de las cifras más antiguas de la Historia. En tablillas de

arcilla que representaban facturas, trueques, contratos, etc., los contables realizaban incisiones que son auténticos signos numéricos, porque cada una es un símbolo gráfico que representa un número.

691 en numeración sumeria

Hacia el 3.000 a.C., es decir, casi simultáneamente que en Elam y en Mesopotamia, los egipcios idearon un sistema de numeración con unas cifras diferentes, pero basándose en los mismos principios, aunque en distintas bases (decimal éstos, y sexagesimal los anteriores).

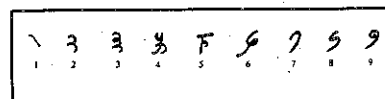
1964 en numeración egipcia

Así surgieron otras civilizaciones como la cretense, maya, azteca, muy distantes en la geografía y en el tiempo que desarrollaron sistemas de numeración similares. En todos ellos era común el *principio de aditividad*: el valor de una representación numérica se obtiene sumando los valores de las cifras que contiene. Observa los dibujos.

Algunos pueblos como el babilonio, chino o maya llegaron a utilizar el principio de posición y un cero, pero por diversos motivos no fueron operativos.

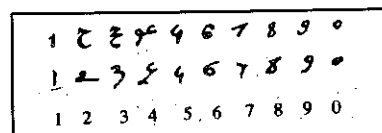
Dice el *principio de posición*: la misma cifra, el mismo signo, tiene un valor distinto dependiendo de la posición que ocupe. Por ejemplo: en 45, 56, 567, 5678, el signo 5 vale 5, 50, 500 y 5000 respectivamente; contras-

ta con el significado constante que tiene el símbolo V en la numeración romana. Fue alrededor del s. V d.C. en el norte de la India donde nació el antecesor de nuestro sistema moderno de escritura cifrada y donde se establecen las bases del cálculo "a lápiz", es decir, sin necesidad de ábacos, máquinas de calcular y otros artilugios. Los sabios hindúes se inventaron unas cifras, unos signos desprovistos de toda intuición sensible, o sea, que corresponden a una grafía convencional:

Cifras hindúes

añadieron un cero 0, al cual le dotaron del doble significado de ausencia de la cifra correspondiente y de nulidad, es decir, de cantidad nula o número-cero, y se pusieron a calcular con gran desparpajo. Todo el sistema era operativo: su genialidad consistía en que podían representar cualquier número y realizar las operaciones a mano, casi tal y como las hacemos hoy: suma, producto, potenciación, etc. Con ello abrieron el camino a la Aritmética, pues también trabajaban con números negativos, y con sus generalizaciones comenzaron el Álgebra. Los árabes, que tenían relaciones comerciales con la parte septentrional de la India, se dieron cuenta de la importancia del hallazgo y lo incorporaron a su saber. Aunque desde entonces se denominaron estas cifras "árabes", ellos las llamaban cifras hindúes y no ocultaban su procedencia.

Evolución de las cifras hindúes y árabigas

Sistema definitivo que introdujeron en Europa por España.

EL JOAN ORÓ EN MAINE (E.E.U.U)

Intercambio con Traip Academy

Regina Hortal. Inglés.

Hoy, mientras escribo estas líneas, tengo todavía la impresión de que la visita de nuestros amigos americanos del intercambio no ha terminado. Parece imposible que después de vivir tan intensamente los días del 9 al 21 de este mes de Abril, aprovechando todos los minutos del día, habiéndolos planeado desde hace tantas semanas, ahora ya ellos no estén con nosotros.

Y todo esto empezó hace nada menos que ¡ocho años! Después de múltiples gestiones en múltiples departamentos, al fin un día me llegaron las señas de la *Traip Academy*, un Instituto de Bachillerato de nivel parecido a nuestro BUP y COU, con sólo 340 alumnos, muy bien dotado y con Español como primera lengua extranjera (algo muy común en USA). Desde allí me contestó la profesora Sra. Donhauser, que se entusiasmó con el proyecto y se vino aquel mismo curso con un grupo de siete chicos, alumnos suyos de español.

Con nosotras colaboraron las comunidades escolares respectivas, y aquello fue un éxito. Vista la cantidad de detalles que hay que prever y planear, decidimos entonces que combinaríamos las visitas un año ellos y otro nosotros.

Aquella primera fórmula de siete alumnos, un profesor y una semana de estancia ha ido aumentando y este año, el cuarto de su visita, han sido 18 alumnos, dos profesores y 12 días con nosotros, más dos en Madrid.

Cuando les visitamos -ya hemos ido tres veces y preparamos la cuarta- pasamos allí 15 días, dos de ellos en Nueva York, y el resto con las familias, excursiones y visitas culturales; y, por supuesto, como parte fundamental del intercambio, la asistencia a clases.

Todos hemos ido variando la fórmula según la experiencia nos ha ido aconsejando. Desde aquella primera y heroica primera visita, en que dirigieron esta expedición la profe-

sora de inglés, Sra. Irún y de Historia, Sra. Doménech, hemos ido quedándonos con los que nos han parecido mayores aciertos.

Una de las grandes satisfacciones que tenemos es que siguen perdurando amistades entre alumnos americanos y españoles, que se fraguaron en aquellos primeros viajes. En verano, ¡ya son varios los alumnos del *Joan Oró* relacionados con el intercambio que han ido a pasar unas semanas allí y viceversa! También han viajado alumnos nuestros para realizar un año de estudios en USA.

La acogida de la experiencia en las dos comunidades escolares y en las respectivas familias ha sido realmente extraordinaria. ¡Cuánto, cuántísimo aprendemos los dos grupos con estas visitas! No es sólo la práctica de los dos idiomas, inglés y castellano, que es ciertamente el primer objetivo, sino toda una cultura de formas de vivir, de entender diferentes modos concretos de organizar la sociedad y la familia en países tan diferentes, en continentes distintos, a pesar de que todo se nos hace cada vez más cercano.

Ahora, en esta visita última, les hemos llevado un día por Lleida, visitando los lugares de máximo inte-

rés; otro a Salou y Tarragona, otro a Cellers en plan de excursión de Geología y Ciencias Naturales. Otro día a Barcelona..., y uno de los fines de semana a Aínsa, Ordesa, pasando a Saint Lary en Francia..., tan hermoso todo... En esta última excursión de fin de semana fuimos 57 personas. Además de los alumnos y profesores implicados, nos acompañaron otros profesores del centro y resultó fenomenal, pues, expertos en sus materias, nos echaban una buena mano... científica. ¡Ah, me olvidaba!, pero seguro que a nuestros amigos americanos, ellos han encontrado siempre algún rato para ir de discoteca: ¡y les ha encantado!

Puedo decir que se han llevado una excelente impresión de nosotros. Tal vez podamos publicar la carta de algún americano con sus impresiones.

¡Ah, importantísimo!, el año pasado, con todos los gastos incluidos, excepto los personales, el coste fue de 90.000 pts. El APA y el Instituto ayudaron y se lo agradecemos. Para acabar, en la foto tenéis a las cuatro profesoras que ya conocéis por lo menos de vista: Sras. Irún, Ryan, Hortal y Donhauser. Nos veis en Boston, cuando..., pero ¡no!, eso para otro día...

EL INTERCANVI JOAN ORÓ- JEAN MOULIN

Yolanda Fort. 1er A.

Estància a Pézénas

La setmana del 19 al 26 de març vam anar deu noies i dos nois, estudiants de francès, d'intercanvi a l'Institut "Jean Moulin". És ja el setè any que es realitza.

El dinou vam sortir de l'estació de Lleida a les 7:10h i fins a les 15:30h de la tarda no vam arribar. Un cop allí ens van presentar les famílies en les que havíem de passar set dies.

Durant el transcurs de la setmana vam anar a classe pocs cops, a causa de les manifestacions dels estudiants francesos. Vam visitar llocs molt interessants, com la ciutat de Montpel·lier o la de Sant-Jean-de-Fos.

La vida a la França sud no és gaire diferent de la nostra, però allí és més agradable passejar per camins plens d'arbres i flors, el terra net, amb carrils per anar amb bici i altres detalls que fan la vida més agradable.

Però el més important és que hem aconseguit entendre més la llengua francesa.

Estància a Lleida

Ja hem tornat a veure als nostres amics francesos. Ja trobàvem a faltar el seu accent. Van estar aquí tota la setmana del 17 al 24 d'abril.

Els espanyols els havíem preparat moltes sortides: visita per la ciutat de Lleida (la Seu Vella i la Paeria), la fàbrica de cervesa "Sant Miquel", excursió a Tarragona, Salou...

No es poden queixar, oi?

L'assistència a l'Institut no els agradava gaire, per això no van acudir a massa classes. Vam tenir una setmana molt moguda

coneixent la ciutat, visitant el camp de la Unió Esportiva Lleida o anant de compres pel Carrer Major -això els va agradar força-.

Vam conèixer una de les millors festes que tenim a Catalunya: Sant Jordi, i també van haver de tastar el pa amb tomàquet, encara que en això no tots van fer bona cara.

El dia 24, a les 10:45h, van marxar, però amb la seguretat al cor de què ens tornarem a veure el més aviat possible.

LA PASSAREL·LA

Ester Garcia. 2n C.

-Vaja! Un altre cop el desper-tador no ha sonat.

Un esmorzar ràpid.

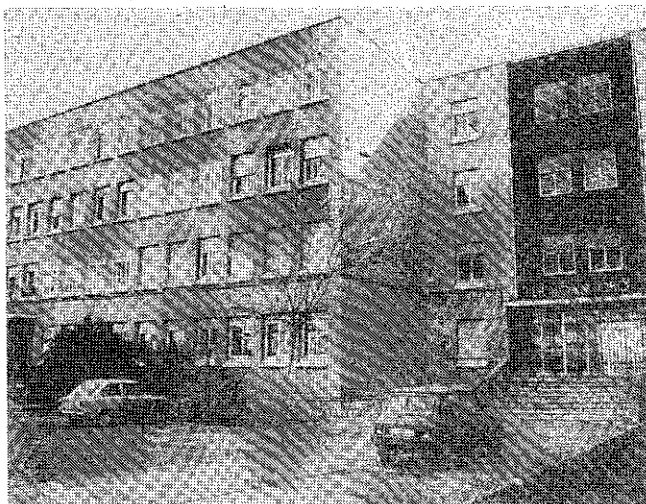
-Mare, planxa'm la camisa!

Una passada pel lavabo.

-Ja em faré el lliit quan torni!

Camino pels carrers a pas lleuger. No corro. Plaça dels Pagesos, Plaça de l'exèrcit... Ostres, les nou! Va bé, ja només queda l'últim semàfor. No, vermell no! Bé, ara que no passa ningú... STOP, analitzem la situació: aquest noi/a que per qualsevol motiu te pressa, s'ha despistat o simplement vol fer veure als seus amics o/i amigues que és un valent/a. Travessa el semàfor de la N-II en roig.

Si, tots ho hem fet algun cop. I em direu que ja controleu, que mireu que no baixi cap cotxe i que ja us sabeu el joc que fan aquests semàfors. De vegades no es ben bé així: molts de nosaltres hem tingut més d'un ensurt. Per ara no ha passat res, encara!

SOLUCIÓ: la passarel·la que ja fa temps i temps que va ser demanada a l'Ajuntament, però aquest té altres coses més importants a fer que salvar la vida a 2.500 estudiants.

Per això el claustre de professors de l'institut "Joan Oró" van posar una carta al diari el passat març.

Volem una simple passarel·la, no pas una cosa tan gran com el Pont dels Estudiants. Una passarel·la que demà podria salvar a més d'un de nosaltres, que per travessar la carretera amb el semàfor de qualsevol color no hagi pogut arribar a l'altra vorera.

LA MAÑANA

Els instituts i la passarel·la, un problema permanent

Sr. director:

Per raons que aquí no vénen al cas, els tres instituts més grans de la nostra ciutat es troben concentrats al mateix lloc, un terreny al·luvial anomenat Camp Escolar, que anava per a camp de cols, però, ves per on, va acabar creant intel·lectuals. Aquest incomparable paratge es troba aïllat del casc urbà per la barrera de la carretera Nacional II, via que han de travessar diàriament uns 2.500 estudiants i prop de dos centenars de professors i personal no docent.

Amb les estadístiques a la mà, i tenint en compte el caràcter imprudent propi de l'edat d'aquells joves, hom podria esperar que de tant en tant es produís alguna desgràcia. Només l'atzar ha fet que encara no hagi esdevingut cap fet luctuós i irreparable. Ma-

lauradament, no podem confiar que la sort continuarà estant sempre al costat dels innocents. I la mostra està en el continu goteig d'incidents i accidents, per ara menors, que ens recorden dia a dia que el perill és viu.

Sabem, que no diem res de nou. Això ho sap tothom des del dia que es van fer els instituts. Això ho sap l'Ajuntament, responsables de la seguretat a les vies urbanes. Això ho sap el Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient, responsable de seguretat a la carretera Nacional II. També sabem que existeixen bones voluntats i fins i tot projectes que solucionarien definitivament el problema, com el de la construcció d'una passarel·la, ja dissenyada i pressupostada en el seu dia, però encara no executada perquè el MOPTMA té altres prioritats com ara la canalització del Segre o la Variant Nord, obres imponents que canviaran sens dubte la fesonomia de la Lleida del segle XXI.

No obstant, volem recordar, ni que sigui per obligació moral, que el problema continuarà allí. Que

pot ser que algun d'aquells nois i noies impulsius, i plens de vida, que avui travessen la carretera Nacional II (en verd, en groc o vermell, tant fa) podrien no arribar a no poder passejar per la gespa del riu, a no tenir la fortuna de conduir per la variant. Tot per una maleïda passarel·la que no deu costar ni la centèsima part del valor d'aquelles obres.

Hom dirà que els nostres planys són per víctimes imaginàries. Però aquest és un país on les mesures de seguretat no s'apliquen fins que els fets han mostrat amb contundència que aquestes eren necessàries. Esperem que ara aquest lament prematur pugui evitar que algun dia es facin realitat els temors que ens envaeixen.

En cas contrari, si algun dia esdevé el que era inevitable, caldrà investigar qui no va fer el que devia. Qui no va actuar amb la diligència que requeria el cas. Denunciarem i ens manifestarem. Però, un per un, tots haurem arribat massa tard.

Claustre de professors i professors de l'institut Joan Oró.
Lleida

CATÁSTROFE DEMOGRÁFICA

José Manuel Rodríguez. Historia.

El descubrimiento de América supuso para las poblaciones amerindias el enfrentarse a una avalancha de gérmenes patógenos desconocidos. Se calcula, en términos generales, que en los cien años siguientes perecieron las nueve décimas partes de los habitantes de las América Central y Meridional. Las epidemias responsables de esta enorme mortandad fueron la viruela, el sarampión, la peste y la gripe.

La viruela es responsable en la isla de Santo Domingo de dejar con vida en 1518 a sólo mil nativos. Pasa a México en 1520 y llega a Perú en 1525. El Imperio inca pierde a Huayna Capac y se desorganiza socialmente, favoreciendo la ocupación y conquista posterior de Francisco Pizarro, que con sólo 200 hombres ocupa un imperio de diez millones de habitantes.

A la viruela le sigue el sarampión en la década de 1530, y de nuevo epidemias de viruela en 1545, con 800.000 víctimas; y en 1576, con dos millones de muertos.

Investigaciones actuales achacan a un germen de la fiebre porcina la mayor calamidad en el Caribe. Cuando la viruela arriba a Santo Domingo sólo quedaban 10.000 habitantes del 1.100.000 calculados a la llegada de Colón. El virus fue embarcado con toda probabilidad con los animales adquiridos durante el segundo viaje en las islas Canarias. ¿Por qué aquellas poblaciones presentaban tan débiles defensas ante los virus europeos?

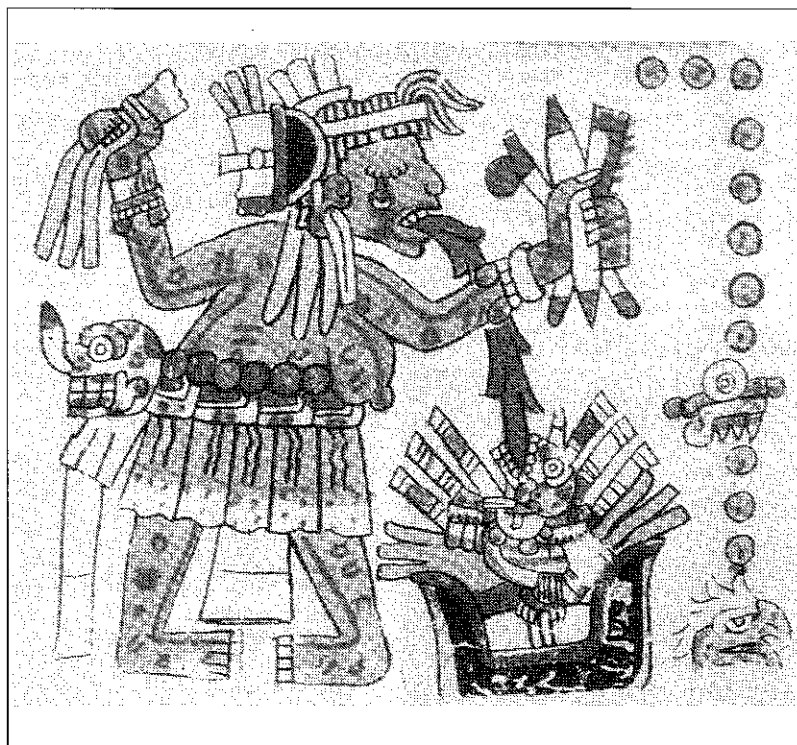
Los conocimientos moder-

nos hacen suponer que las primeras poblaciones que atravesaron Siberia hacia Alaska lo hicieron durante la última glaciación (Würn) hace unos 400.000 años. Una posterior dispersión facilitó las diferencias culturales, lingüísticas y genéticas. Las condiciones demográficas de dispersión favorecieron los contactos masivos de los agentes infecciosos que ellos y sus animales pudieran traer del Viejo Mundo. Las frías latitudes de Norteamérica acabaron probablemente con la malaria y otras enfermedades.

Este aislamiento debilitó sus defensas ante el choque repentino con las enfermedades europeas. Por el contrario, Europa estaba fuerte y resistente.

Durante los siglos XIV y XV los agentes patógenos se habían "globalizado" en Eurasia y la peste había provocado, además de la pérdida de una tercera parte de la población en Europa Occidental, una fuerte resistencia inmunológica a las bacterias piógenas comunes y a la mayor parte de los parásitos intestinales.

El hecho histórico destacable es que, de una manera inconsciente y sin culpa alguna, los aborígenes americanos fueron en gran parte exterminados no tanto por la crueldad o malos tratos de los españoles conquistadores, sino por el inevitable contacto y comunicación de las dos civilizaciones en los albores de la Edad Moderna.

La diosa Chihueteotl, dispensadora de crisis convulsivas, catarros y úlceras.

BÉCQUER, VIAJERO ROMÁNTICO EN LLEIDA

Jesús Costa. *Lengua y Literatura españolas.*

"El crepúsculo comenzaba a extender sus ligeras alas de vapor sobre las pintorescas orillas del Segre, cuando, después de una fatigosa jornada, llegamos a Bellver, término de nuestro viaje.

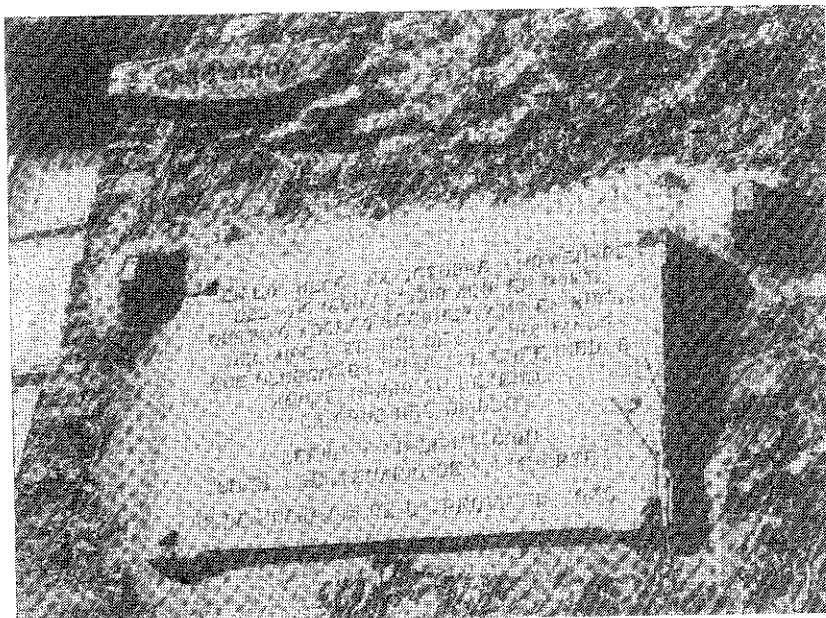
Bellver es una pequeña población situada a la falda de una colina, por detrás de la cual se ven elevarse, como las gradas de un colosal anfiteatro de granito, las empinadas y nebulosas crestas de los Pirineos."

(Bécquer, *La cruz del diablo*)

Los habitantes de este pequeño pueblo de Lleida creen a pies juntillas, como se ve en la placa que a este suceso han dedicado, que el famoso poeta sevillano anduvo por sus colinas: una nueva leyenda, y sabido es que los relatos legendarios no necesitan pruebas, sino imaginación y sentimiento populares.

Bueno sería que dieran por seguro también que el personaje de *La cruz del diablo*, el malvado señor del Segre, habitó esta heredad. Abusaba de sus vasallos, y éstos, como venganza, con su armadura funden una siniestra cruz de camino "donde los bandidos esperan a su sombra a los caminantes".

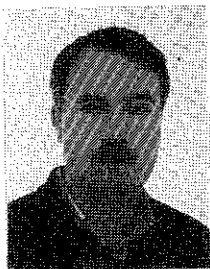
Pero, además, Bécquer escribió otra leyenda, *Creed en Dios*, que narra las fabulosas aventuras del terrible barón de Fortscastell, Teobaldo de Montagut, personaje catalán que deja, a diferencia del anterior, con una localización imprecisa. Si te decides, caminante, a visitar los hermosos parajes del Moncayo, y encaminándote por

Vera llegas a Veruela y después a Tarazona, podrás reposar de tu fatiga en el hotel *Las Brujas de Bécquer*, reponer fuerzas en la hoy venta famosa *La corza blanca*, y sestar al pie de los árboles del famoso Monasterio de Veruela, en una de cuyas celdas, hoy futuro Archivo becqueriano, se trasladó el sevillano con su familia para, con los benéficos aires del Moncayo, curarse de una inconfesable enfermedad, agravada con la tisis, que arrastraba desde su tempestuosa juventud. Celda desde la cual nos escribió sus inolvidables cartas *Desde mi celda*.

Viene a cuento este inciso aragonés para mostrar no sólo el aprecio que en aquellos lares profesan a Bécquer, estando probada su visita, sino el fino instinto comercial que exhiben estos aragoneses transformado una cura de salud en un asunto turístico. Y como Bécquer es sobre todo un viajero romántico en busca de lugares pintorescos y monumentos

medievales en donde alienta la fe tradicional que él siente flaquear en ese siglo tan racionalista en que le ha tocado vivir, ¿por qué no imaginar a un Bécquer haciendo la ruta del románico catalán, arte cristiano por excelencia, sobre todo cuando visita habitualmente Soria, patria de su mujer, y el Moncayo, lugar de salud. Y sobre todo porque conoce bien el libro de Pablo Piferrer, *Recuerdos y bellezas de España* (Barcelona, 1839), en donde el romántico catalán describe todos estos monumentos, libro que bien pudiera haber despertado la curiosidad becqueriana. Además, Augusto Ferrán, el también poeta y mejor amigo de Bécquer, de padre catalán de Barcelona, podría, lo mismo que hizo respecto de su poesía, haber servido de valedor para que nuestro poeta se decidiera a hacer su periplo catalán. No propongo que lo hagamos materia turística, pero ¿qué nos impide soñar que al vate sevillano le interesó el medioevo catalán?

LLEIDA NUESTRO DE CADA DÍA

Josep Felis. Geografia e Historia.

La temporada futbolística está a punto de finalizar. Y lo hace tal como se ha desarrollado en su totalidad, con un Lleida "con el agua al cuello", pues si durante los ocho meses de competición siempre se ha situado en la zona de riesgo, ahora el peligro de descenso es ya evidente.

Atrás queda el 5 de Junio de 1993, cuando toda la ciudad salió a la calle para celebrar el ascenso del equipo a la Primera división tras 43 años de ausencia de la élite del fútbol español. Los sufrimientos a lo largo de toda la temporada han sido mucho mayores de lo que incluso los más pesimistas podían esperar, pero evidentemente también ha habido momentos de alegría y euforia. El Lleida comenzó la temporada perdiéndolo casi todo. Durante las nueve primeras jornadas las derrotas se acumularon una tras otra. La mala planificación fue la causa determinante de este mal inicio. El Lleida comenzaba a entrenar a fines del mes de Julio con únicamente catorce jugadores. Y los principios de la competición fueron decepcionantes.

La victoria en el campo de la Real Sociedad pareció dar nuevos "aires" al Lleida, pero el Albacete nos devolvió a la cruda realidad. Y en esto que llegó la histórica noche del sábado 20 de noviembre de 1993: el equipo fue capaz de ganar en el mismísimo Camp Nou frente al Barça. Parecía que todo volvía a comenzar para el Lleida. Pero otra vez volvieron las derrotas y las decepciones.

Otro momento especialmente importante de la temporada se produjo el pasado seis de marzo cuando el equipo ganaba en el Camp d'Esports al Real Madrid en un partido que significó el cese del entrenador del equipo

madrileño, Benito Floro. Lleida volvía a celebrar la nueva hazaña.

Ahora, cuando esto escribimos, la dura realidad es otra: el equipo se encuentra en evidente peligro de descenso y a lo único que se puede aspirar es a jugar la promoción que decidirá si seguimos en la Primera división. Cuando estas líneas estén en la calle, el desenlace de este drama ya será conocido, pero en estos momentos es imposible predecir si nos salvaremos del descenso. Ciertamente es muy complicado. Pero de lo que no cabe duda

es de que el paso por Primera habrá valido la pena sea cual sea el resultado final en la Liga.

Por el Camp d'Esports han pasado los mejores equipos del fútbol español: Deportivo, Barcelona, Real Madrid, Sevilla o Valencia. También hemos visto a los mejores jugadores: Laudrup, Koeman, Romario, Zamorano, Mijatovic, Suker y tantos otros. Que el público ha disfrutado lo muestra el hecho de que ha llenado el campo en cada jornada. El Lleida ha dado grandes alegrías a sus seguidos-

res: ¡ha llegado a ganar al mismo Barcelona y en su terreno! Y al Real Madrid. Lleida tiene ahora un campo de fútbol absolutamente nuevo y que parecía difícil de conseguir hace sólo un año. Por lo tanto, y sea cual sea el desenlace final del paso del equipo por la élite del fútbol español, el acontecimiento habrá que calificarlo como de muy positivo. Ahora lo único que puede hacerse es luchar hasta el fin

y esperar que los dioses nos sean propicios. Si se consigue la permanencia habrá que evitar cometer en el futuro los mismos errores que nos han traído tantos problemas y sufrimientos esta temporada.

Si se desciende a Segunda división, nos acostumbraremos a verlo como un suceso normal en el deporte, y habrá que comenzar a pensar en el retorno a Primera de forma inminente.

Lo que no puede hacerse es dejar pasar otros cuarenta y tres años para que el Lleida vuelva a estar entre los grandes del fútbol español.

Ahora todos hemos comprobado que es demasiado bonito como para tener que esperar tanto: las mieles del triunfo, modesto si cabe, una vez probadas...

1. Narració universitària.

Un dia de principis de desembre vaig anar a la biblioteca de la facultat a passar-hi una hora que tinc lliure a mig matí. Sobre la taula hi havia un parell de papers gargotejats de cap a cap que em vaig posar a llegir en veure que no hi havia ningú més. Segurament pertanyien a un estudiant poca-pena que, per les bajanades que hi escriví, no crec que arribi massa lluny. Tanmateix he trobat interessant de traslladar-ho ara literalment, sense esmenar cap de les nombroses incorreccions de tota mena, perquè crec que poden dibuixar per al lector el retrat d'un especímen d'estudiant que jo ja suposava extingit de feia molt. Així doncs, tot i que es tracta d'un text incomplet, em dispenso a reproduir-vos-el tot seguit.

* * *

Ja no puc ni esmerçar el que penso sobre el paper amb una certa fluidesa i coherència. Tal és l'estat d'abúlia depressiva o de fàstic que em domina, emanat tot d'aquest món que ens encercla.

Però, de què ens podem queixar? I ara, què diu boig? A Déu pots donar gràcies d'haver nascut en aquest lloc i en aquesta conjuntura. Ets mascle, blanc, europeu, i encara que la teva butxaca no et faci anar de tort se t'ha permès el luxe de ser universitari i, vatua!, ara pots escriure unes ratlles que no treuen cap a res sense que ningú et miri de més avant.

Fins i tot tu, fill de vídua (pobret), amb la mica de paga de ta mare, el que guanyes a l'estiu i la generosa beca que t'aboquen cada any podràs ser un home de profit. I si t'abliques podràs arrencar alguna rialleta convencional d'individus que mai no s'havien fixat en tu. I si tens l'encert de fer molts duros i aribes amb un cotxe llarg i lluent i una bona mosca del bracet, ja tens la claca assegurada quan visitis els orígens per Nadal, Pàsqua i estiu.

Sí home, no seràs pas tu dels primers a qui passi això. Una generació abans que tu ja n'hi va haver d'aquests. Ells, però, van tenir la dissort de viure en una dictadura; d'entre els més agraciats beneficiaris d'aquella ascensió, els més "progres" no podien esplaiair-se ideològicament; tenien les ales copades. Tu tens la sort de votar, de dir què penses de la manera "x" sense que els que pensen "y" no en puguin dir ni piu. La teva llengua és analtida, tens perspectives de llarga vida, el teu país és net i just... i, tanmateix, et queixes.

Ai, fill! Si haguessis viscut en temps de guerra... o fossis fill de Biafra, o un miserable pelacanyes nicaragüenc...

Quan feia el batxillerat m'ensumava d'esquitllèbit que aquest món idíl·lic on m'havia tocat de viure no n'era tant, però l'avinença amb els companys de classe amb qui compartia il·lusions i inquietuds, el fet de tenir uns mestres que no eren sinó amics savis, el fet de tenir les necessitats primeres cobertes per una família on les responsabilitats queien molt lluny de la meua fràgil persona, em duïen a treballar amb plaer en allò que m'agradava, i a somniar en un futur on veuria realitzats els meus projectes sense grans entrebancs.

La universitat: què bonic! Poder continuar enriquint el teu cervellet. Llegir molt, tenir interessants i inacabables xerrades amb infinitats d'individus fascinants que t'havien d'oferir la seva amistat incondicional i havien de compartir obertament amb tu alegries i tristors, l'afany de conèixer, d'aprehendre saviesa... La gran ciutat, els seus teatres i museus, les conferències, les exposicions... algun amor regalat sense reticències per alguna noieta bonica i intel·ligent...

Ja fa temps que vaig deixar l'Institut i amb ell la major part dels meus companys, i allò que els grecs en diuen *ataràxia* se'n va anar en orris.

A la casa gran la gent va a toc de xiulet com en una caserna. Van a classe les hores que toca, s'aboquen frenèticament a la biblioteca a devorar o amagar

els llibres recomanats quan cal i es fan fonedissos la resta del temps. Gairebé la majoria, tot i veure't a diari, no et diuen ni: "bèstia, què fas?". De les poques coneixences que arribes a fer, una bona part se t'arramben només per a xarrupar-te referències bibliogràfiques o manllevar-te la paperassa dels dies que no han pogut assistir. Fet i fet, et quedes amb un o dos que els pots dir amics, que, naturalment, també tenen les seves obligacions i que tenen les seves fal·leres, que difícilment coincideixen amb les teves. Tothom va a complir expedient i prou; vénen amb les idees justes per a obrir la carpeta, prendre nota i escampar la boira quan s'acaba la jornada lectiva.

El programa acadèmic limita molt la formació general que un volia arribar a assolir. Volíem saber de tot, però l'especialització que t'encotilla no et permet d'esplaïar els teus il·lusos desigs de tenir una formació extensa. Déu te'n guard de perdre el temps fullejant coses que no fan al cas; al capdavant, amb qui en podria parlar? Quins acudits!

No és, potser, culpa de la universitat. La cosa ve de més lluny. La nostra és una generació desgraciada en aquest sentir. Som fills d'una generació de treballadors que, per exigències del guió de la postguerra van haver de guanyar-se les garrofes quan tot just els provava de sortir el bigoti. Ells no ens han pogut donar el que no van rebre. Els únics llibres que guarnien els prestatges de casa nostra eren els que donaven les pertinents entitats bancàries en festes assenyalades. Com cony podien conèixer les excel·lències d'Horaci o les subtileses d'Aristòtil i Plató? De música, lluny d'haver pogut adquirir alguna filia pel *bel canto*, els malaurats individus que ens van engendrar no ens van poder llegar ni les cançons de poble, infestats com es van veure per l'arribada de la ràdio i, amb ella, la monocromàtica efervescència lírico-patriotera d'Antonio Molina i els seus sòsies.

Partim, doncs, d'una "tabula rasa" i se'ns fa molt agre de superar-la. Ens volíem menjar el món de la cultura i tenim els peus de mantega. Caldrà esperar una generació més per veure la redempció consumada.

Si d'entre nosaltres en surt algun de lletraferit, difícilment les seves línies podran irradiar la suculència d'una infantesa formadora, com succeeix, per exemple, amb les que va escriure el gran Proust.

Nosaltres, pobres i alegrets, tenim ja la vintena al damunt i encara pretenem d'omplir buits que restaran, molts d'ells, deserts per sempre més. Som personatges híbrids en un moment en què es desdibuixa amb rapidesa frenètica...

2. Defuncions agramaticals.

Ja han passat quatre anys i mig d'aquell mes d'abril de primavera rebent al campus de Bellaterra quan en un aula del servei d'idiomes provava d'explicar-li a la professora nativa que no, *he had done nothing special over Easter*, que ell no havia fet res d'especial aquelles vacances de Setmana Santa. Un per un havien anat explicant les seves peripècies burgeses de joves desvaguerosos sense grans preocupacions i amb els ronyons ben coberts: que si esquiar a Arinsal, que si deu dies a Israel, que si ben torradeta a Fuerteventura..., i ell, com si es volgués disculpar pel que diria, o fins i tot pel que havia passat, com si li dolgués d'esquerdar la perfecció rodona de les seves mediocritats, va dir amb una ganya agra volguda somriure que ell no havia fet res d'especial *because my father dies... my father death...*, continuava provant de trobar el mot que calia en aquella llengua que tot just xampurrejava, i, si, la tensió va aparèixer, els estudiants frívols no deien res i se'l miraven entre compassius i xafarders, com si volguessin trobar en alguna facció, en algun rictus incontrolat, la magnitud d'una tragèdia que ells desconeixien, que pertanyia al món dels altres. Aquella noia grassoneta de Yorkshire no donava l'abast a repetir *sorry, sorry*, i ell havia entrebancat repetint *death i dies* alternativament, sense poder trobar el maleït pretèrit d'aquell verb nefast. I tot plegat havia esdevingut un retaule grotesc propi de sempre l'immortal escriptor

Valle-Inclán: hipocresies menors, nerviosisme, cortesies paternalistes, *voyeurs*, i tot exquisat d'unes pífies gramaticals horribles que, per obra de la fatalitat, no admetien correcció. *Dies, death, dies, death...*

I aquells dies d'abril es va adonar i va dir que la seva joventut ja s'havia acabat i que en aquell moment grotesc a l'aula d'idiomes havia entrellucat la realitat, i que la ficció era la infantesa perduda, la traïdora olor del pol·len dels ametllers, la carrera brillant i la noia de casa bona que el volia per pare dels seus fills.

Es veu que al cap d'un temps, en un tres i no res, es va fer fonedís sense dir res a ningú, i que ara viu en un país llunyà de parla anglesa i, de tant en tant, troba en algun lapsus propi en la llengua forana un dels pocs lligams amb els seus orígens. Ara fa quatre anys i mig, *my father dies, death, died*.

3. Les memòries del Marquès de Barberín (Extracte)

18-X-1993. Benvolgut amic Ramonet:

Sembla que finalment he trobat una estona per escriure cartes. Demà ja farà dues setmanes que vaig arribar, i a fe de Déu que l'he passat ben magra, arran d'un mal de panxa que m'ha fet anar més malament que bé. Suposo que deu de ser la diferent alimentació, o potser alguna cosa que em va fer mal. Tant se val. L'aventurisme i l'adaptació a noves terres tenen un preu -massa poc!, que em diria el Mingo.

No, Ramonet del meu cor, jo no me n'hauria anat a l'Amèrica; estic enamorat d'Europa, i aquests països sense història i moltes hamburgueses i cotxes llargs estan bé per a xics com tu o el Perot, però jo enyoro les ranciors de la meua vella Europa. Amb tot, la feina es presenta engrescadora i, certament, no tenia cap altra cosa a l'abast. L'estudi de postgrau a Anglaterra, amb les condicions que m'oferien, hauria representat anar escanyat un any més i, si t'he de ser franc, el màster en qüestió m'inspirava la mateixa indiferència que l'eixordadora música-màquina que tants adeptes ha arplegat entre la desencantada jovenalla ponentina.

Ací em tens, doncs, en una ciutat de gratacels de cinquanta plantes i parcs immensos plens d'esquirols xafarders que et vénen, a veure si hi ha res per la dent -que n'és de puta, la gana...- i, al departament, un parell de dotzenes curtes d'estudiants més vells que jo que es pensen que el català és un dialecte de l'espanyol. Tanmateix, tot plegat presenta els seus avantatges: m'han donat dos despatxos amb ordinador, l'un per a mi sol i l'altre compartit, el meu cognom apareix a més d'un indret amb caràcters metàl·lics lluent, i la conserge, amb la servitud connatural que caracteritza alguns dels qui exerceixen aquest ofici, tot és senyor professor amunt, senyor professor avall. A més, sembla que tenen una bona biblioteca a què tinc accés incondicional i un préstec de molts llibres i moltes setmanes.

Pel que fa a l'oci, no podria estar més ben situat: al mateix centre de la ciutat, a dues passes a peu de cines, teatres, pubs nets, il·luminats i amb música suau com els que m'agraden, molts restaurants xinesos amb uns crustacis exquisits..., i una població, en definitiva, cosmopolita que no en pot ser més: asiàtics de l'extrem orient, de segur vora un quaranta per cent de la demografia de la ciutat, negres antillans, indis de l'Índia, sudamericans i portuguesos, molts portuguesos. Les dones de la neteja i del servei de menjador on visc jo són gairebé totes portugueses. Els parlo en portuguès per guanyar-me el seu favor i sempre en fan la rialleta, sorpreses que un xic alt i ros que els sembla més canadenc que altra cosa pugui parlar la seva llengua. Toronto, al capdavant, és una ciutat d'immigrants, i d'immigrants recents que tot just saben parlar l'anglès.

Malauradament, en aquest món occidental de discriminacions de races i oficis, el meu estatus professional i el meu accent britànic m'han fet caure eventualment a la banda dels privilegiats, ni que només sigui d'esquitllada. Visca les mels del capitalisme!

La primera impressió global, doncs, tot i l'enyorança que ara menys que mai puc amagar, és ben positiva. Tot serà que puguem dir el mateix més endavant.

Besets, abraçades i garrotada allí on fa bony.

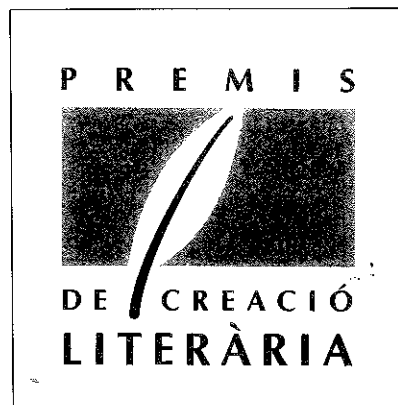

Frederic Barberà i Farran (Castell-dans, 1969), ha cursat estudis filològics a Lleida, Bellaterra i Birmingham (Anglaterra). Actualment és lector de català a la Universitat de Toronto (Canadà).

El Jurado del IX Premio *Agustí Ricart* ha decidido declararlo desierto en las modalidades de relato corto y poesía. No obstante, ha acordado conceder una mención de honor a *Salvador Servat* ("Joan Oró") por sus **Paraules pel mirall**, y a *Manuel Mazón* ("Joan Oró") por **Mosaic matinal**.

ELVARAP *PARAULES*

LEP *PEL*

MIRALL *MIRALL*

I

Llum
 empal·lideix
 Sol
 no t'esforcis

 ets ombra davant la seva bellesa.

.....
Àngels somrient,
el cel està content
perquè
hi ets
Tu.

II

Blanca,
 neu,
 rodona,
 bola,
 negra,
 nit,
 notes de color senzilles fluïnt
 en el món musical de l'amor.

Anna acarona'm
 Anna besa'm
 Anna estima'm

com una papallona damunt la pell.
 com els núvols del cel.
 com amants en la solitud.

III

Ganes Gust
 de
 Realitzar Recrear
 les
 Accions Activitats
 que la
 Covardia Costum
 de l'
 Intimitat Individu

 Expressa Exterioritza

 Sorpresa Silenci.

Només Ocasiono Impressions Ambigües.

IV

Paraules boniques que surten d'un cor càlid
en un món tan fred
on hi ha tan odi
que és difícil que no et deprimeixi
on tan fa com pequen
mentre et facin mal
les coses no van com jo volia.

Salvador Servat
I.B. Joan Oró.
Menció Poesia.

MOSAIC MATINAL

Jornada laboral.

La gran metròpoli es desperta de matinada, es vesteix, es renta, esmorza i engega el seu utilitari. Curiosament el lloc de treball es troba sempre a l'altra banda de la gran ciutat, per la qual cosa qualsevol observador matiner, en qualsevol plaça o cruïlla es pot topar amb la mateixa escena paròdica de les conductes humanes que ocasiona un embús matinal.

El semàfor gracios engega el seu numeret amb un desgavell intermitent de colors, burlant-se dels atrafegats ciutadans que es guanyen la vida honradament.

Un parell d'urbans supleixen la tasca organitzadora de les rebels màquines multicolors.

El més jove utilitza el seu preciós temps festejant una joveneta, la cara de la qual es podria confondre fàcilment amb un valuós Joan Miró, practica tots els seus instints de seducció sobre el pobre funcionari. El seu company, a qui 25 anys de servei han convertit en un exemple paradigmàtic del perfecte buròcrata, discuteix diplomàticament l'article 28 del codi de circulació amb un transportista groller que ha aparcat el seu camió en doble fila.

L'observador objectiu guaita pel mirall retrovisor i contempla immutable l'home gras, immers en un inacabable i exagerat badall, amb què mostra a la multitud les vergonyes de la seva campaneta.

Ambient tens:

Els indignats conductors entonen una preciosa línia melòdica a ritme de clàxon; a aquesta manifestació musical intenta respondre el xulo del Golf posant a prova la potència del seu potent transistor.

L'observador impassible observa com l'home gras intenta

desesperadament extreure alguna cosa de profit de les profunditats de les seves fosses nasals. Treu el dit i comprova la poca qualitat del producte: aplica amb el dit índex un cop sec a la substància verdosa que surt disparada per la finestreta cinc segons més tard i repeteix la recerca.

El taxista mal intencionat es frega les mans esperant el seu primer client. L'ofici li ha ensenyat a diferenciar a primer cop d'ull un turista d'un natiu. En cas que un desafortunat foraster demani els seus serveis, aquest haurà d'anar molt en compte si no vol ser víctima de la picardia del taxista: amb una mica de sort només haurà donat un parell de tombs a la ciutat abans el taxista no deturarà el vehicle en la direcció prèviament acordada.

Ambient més tens:

L'alcalde intercanvia contínues mirades desafiants amb el líder de l'oposició que ha hagut d'anar a parar just al seu costat: coses del destí.

L'observador impertorbable no torna a mirar com l'home gras continua el recital de conductes socials, sinó que aquesta vegada fixa la vista en l'home de negocis del *Mercedes* gris; aquest compagina la feina d'encendre el seu cinquè cigarret amb la de no perdre el fil de la seva llarga cadena d'insults, una tasca digna d'elogis. Vora el volant guarda sempre una llista per quan la memòria li falli i no li quedin sants per conjurar.

Un aprenent de suïcida intenta captar l'atenció popular amb contínues amenaces de llençar-se al vuit des del seu vuitè. En les pel·lícules nord-americanes que ha tingut ocasió de veure, la pressió popular sempre aconsegueix ofegar les intencions del suïcida, però en aquesta maleïda ciutat tot és diferent: els atrafegats conductors no li fan el més mínim cas i els pocs que es percaten de les seves intencions l'encoratgen a fer el salt. Davant aquest panorama l'aprenent de suïcida torna a la seva cambra on comença a preparar una nova temptativa.

Ciclistes i motoristes són amos i senyors de la via pública i s'identifiquen orgullosos amb la figura de David contra el gran Goliat.

El taxista mal intencionat rep la seva primera víctima. Llàstima, fa tota la fila de ser de la casa.

-On el porto? -pregunta al nouvingut.

-Avinguda de la Nbirfohg, si us plau -respon el client.

-Molt bé -el taxista consulta dissimuladament el plànol de la ciutat que amaga a la guantera.

L'ambient es torna extremadament tens, els vehicles no avancen un sol metre.

Ara sí. L'aprenent de suïcida està ben decidit, es dirigeix al balcó i sense més preàmbuls inicia el vol definitiu cap a la mort. En l'últim instant de la seva desgraciada existència es penedeix de la seva última decisió i es promet a sí mateix no tornar-se a suïcidat mai mes...

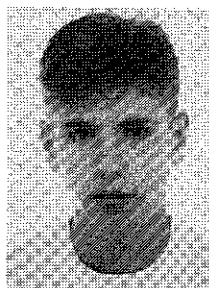

Plaf! Ha quedat ben xafat; per molts vianants aquella és la primera mort que han presenciada en viu i en directe. Les mares realitzen les seves tasques didàctiques ensenyant a llurs fills paraules noves com "cadàver" o "suïcida". Una senyora comença a descarregar renecs i cops de peu sobre el suïcida que en la seva caiguda ha tacat de sang el visó que li havia regalat el seu marit infidel.

El boig travessa la gran avinguda amb una extranya indumentària, la mà plana alçada i cantant la Marsellesa.

Ambient de total tensió.

El client del taxi, després de cinc minuts amb el taxímetre funcionant i sense avançar un sol metre opta per utilitzar els transports públics, més econòmics. Paga el compte resignat i surt del taxi; s'encamina a l'entrada del metro i de sobte comença a propinar cops indiscriminadament contra una innocent "farola", en contemplar que l'embús ha deixat de ser-ho i el taxista s'allunya fins a fondre's en el trànsit.

Manuel Mazón.
I.B. Joan Oró.
Menció Prosa.

ASSASSINAT AL JOAN ORÓ

Recordareu que en els capítols passats, després de la mort d'en Joan, es descobria el seu diari personal, que alguna llum donaria sobre el misteri del seu assassinat. Ara, els nostres col·laboradors, en Josep Huguet (cp. III) i Ester Garcia (cap. IV), ens porten noves notícies.

III

Diari personal d'en Joan, llibreta 4:

"26 de novembre del 93".

En sortir de l'Insti, vaig anar a comprar el diari. Com sempre, portava una notícia realment desagradable. A casa hi ha una carta de la Judith, que em diu que a causa del treball del seu pare han de mudar-se a Donostia aquell mateix cap de setmana. Com que era divendres, vaig engegar l'ordinador i em poso a jugar, tot i que no tinc ganes de fer res. No vaig poder: un maleït virus informàtic em va bloquejar la màquina. I el treball de Filosofia que hi tenia guardat i a mig acabar? A fer punyetes! (...)"

On s'acaba el text, hi havia una taca rodona. Llavors, vaig recordar la pluja sobre el cos d'en Joan i se'm va escapar una altra llàgrima, que va caure al costat de la taca. Quan es va assecar, vaig veure que éren idèntiques. En Joan es va posar a plorar ara fa una setmana, tal com ho faig jo, però és per una causa ben diferent. Ara que hi penso: la Judith (la noia d'en Joan) no se n'ha anat! Ni tan sols ho ha comentat a classe! És prou estrany...

"-Glòria, me'n vaig. M'emporto la cassette i els diaris.

-Vés tranquil. Segur que no t'endús res més?

-No. Si de cas, ja tornaré. Però escolta: que tens una carta que li va enviar la Judith divendres passat?

-Sí, ara te la porto -em contestà des de la cuina.

Ja a casa meva, com que al final del tercer diari hi havia una llista de telèfons, truco a la Judith i al Lluc -la colla-. En temps d'en Joan, ell, la Judith, en Lluc i jo érem inseparables. Des del primer curs. Vaig pensar que a casa en podríem parlar amb més calma, i que els agradarà veure el que he portat de cal Joan.

Ja són a casa. Els explico breument el que he fet. Per contra del que em pensava, la Judith no es va posar histèrica ni arrencà a plorar:

-Suposo que no vols jugar a detectius tot sol!

-Fantàstic! A veure, com t'expliques aquesta carta?

-Doncs, no ho sé. Però és segur que jo no l'he escrita. Mireu quina lletra faig.

La Judith escriu "Joan" al principi de la carta. Realment són dues cal·ligrafies diferents. Qui ho ha pogut escriure? Sembla que algú el volgués entristir o desmoralitzar... Mentre el Lluc posa la cinta de *Barricada* als auriculars, la Judith i jo fullegem els diaris. Ella és una noia realment molt decidida i molt forta, amb un caràcter semblant al d'en Joan: no m'estranya que estigessin enamorats. De sobte, el Lluc interromp:

-Ei, escolteu això: en Joan ha deixat una cosa enregistrada a la cassette!!

-És cert! -diu la Judith-. Què ens vol dir?

Em vaig quedar sorprès amb la Judith. Si no fos tan forta com jo dic, si fos una "tia cursi" ara no estaria aquí: estaria a casa seva plorant des de dilluns passat, i segurament hauria faltat a classe bona part de la setmana. Però no: ella estava aquí, engolint-se el sofriment i buscant alguna resposta a un dubte que estava de moda entre tot l'Institut, que ens retorç les idees de pensar per què, i que sembla que ningú no té prou ganes de respondre: Qui ha mort en Joan?

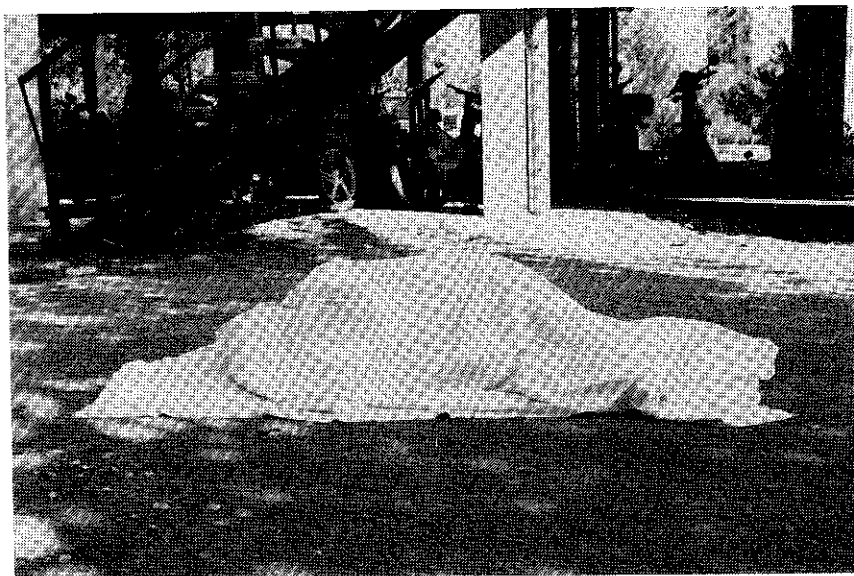

IV

"Judith, per què te'n vas ara quan et necessito tant? La meua vida perd color, Judith; ara és grisa i tinc por. Potser no ens veurem més, Judith, em sents? Tu, lluny i tal vegada jo, aviat deixaré d'existir. Judith, t'estimo."

La seva enteresa havia decaigut. Plorava, sense gemegar, amb una mirada fixa, humida. Havia estat forta, sí, però ara li calia ser humana. En Lluç l'arrauli entre els seus braços. La Judith ens explicà com n'havien estat de durs aquells dies: no dormia, no parlava i li sabé ben greu de confessar que gairebé havia oblidat la veu d'en Joan. Es va veure vençuda per aquella veu del missatge, més sincera i humil que de costum. En Lluç i jo ens miràvem. No podíem fer-hi res, no podíem dir-li res que l'encoratgés: em sentia impotent. Li vam prometre que mai no ens separàriem d'ella i que l'ajudàriem sempre.

L'endemà al matí em trucà la mare d'en Joan. Tenien l'anàlisi de l'autòpsia. No vaig tenir prou cames per arribar a casa seva. Segons l'autòpsia, en Joan havia mort dessagnat a causa de ferides internes i múltiples contusions. Quan va ser trobat el cos, feia tres dies que era mort. Allò ja em deia una cosa: en Joan no va morir diumenge, ni dissabte sino divendres. L'informe deia també que segurament havia caigut d'uns quinze metres d'alçada, encara que la posició en què es trobava no era la natural. Amb el cos hi havia un bolígraf, un paquet de mocador i un tros de roba. Això feia néixer en mi la idea del suïcidi: la carta, la cinta, l'informe. Aquella tarda ens vam reunir amb la colla que ja comptava amb dos membres més: en Roger i en Lluís, dos companys de classe. No ens hi havíem relacionat gaire d'ençà que va començar el curs, però estaven tant interessats amb la investigació que els vam acceptar. Vaig explicar-los el que deia l'autòpsia i els nou incorporats estaven d'acord amb el suïcidi. Jo, però tenia encara alguna sospita.

El diumenge al matí vaig trucar a la Glòria per preguntar-li què havia fet en Joan l'altre divendres:

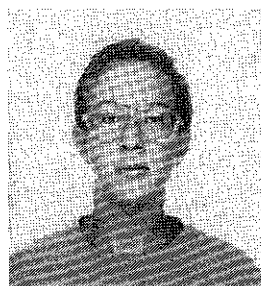
-Després de l'Institut va venir a dinar. Es tancà a la seva habitació, crec que va fer servir l'ordinador. Al cap d'una estona en sortí i em va dir que se n'anava a cal Miquel per no sé què d'un treball. També va dir que s'hi quedaria el cap de setmana: la seva mare i jo som amigues i sovint els seus fills venien a casa i... -a l'altra banda del cable s'havia fet un silenci angoixós.

-Tranquil·la, Glòria; no passa res.

Vaig decidir de trucar a en Miquel cap a la tarda.

Aquell mateix matí vaig anar a fer un volt pel Camp Escolar per pensar una mica. Era un matí lluminós i la fressa dels arbres em feia esgarripança. Vaig passar pel lloc on havia estat trobat el cos sense alè d'en Joan. Després vaig caminar per la carretera que voreja l'Institut. Vaig notar que la sorra del costat de la carretera havia estat desordenada, com si hagués transportat un sac o quelcom pesant. Aquells rastres s'acabaven en un cantó del camí que feia com un sot. En aquell lloc la terra era com rogenca. M'hi vaig acostar per tocar-la, potser era argila. Una idea va travessar el meu cap, lentament, com si no tingués gaire ganes de creure-m'ho: allò..., era sang, la sang del meu amic Joan. I aquelles marques..., algú l'havia arrossegat fins allí. En Joan havia estat assassinat!

Un cop a casa em trucà en Lluc. Era amb la Judith i venien cap a casa. Mentre no arribaven vaig trucar a en Roger i a en Lluís. Al cap d'un quart d'hora ja eren a casa. Els vaig explicar el que havia vist a l'Institut. La Judith i en Lluc em miraven bocabadats. En canvi, en Lluís deia que tal vegada només havia estat un gos ferit per un cotxe, i en Roger li donava la raó recordant-me la teoria del suïcidi. No vaig atrevir-me a comentar-ho a la Judith ni a en Lluc, però a mi em semblava que els nouvinguts no volien avançar en aquella investigació.

Josep Huguet.

1er. A.

L'INSTITUT, CURS 1993-94

Els professors

Anglès: R. Hortal, M. Irún, C. Santolaria, I. Urrecha.

Castellà: J. Costa, R. González, C. Palau, T. Parra, M. Torrego, R. Tudel.

Català: C. Badia, C. Escuè, R. Ferran, M.T. Grau, M. Puig, M. Sorribes, M.J. Sendra.

Ciències Naturals: T. Jauset, A. López, A. González, E. Ros.

Dibuix: M. González, A. Llevot, M. Català.

E. Física: P. Garcia Oliva, J. Parra, M. Pelegrí.

Física y Química: J.J. Calvo, M.J. Fernández, J.L. Vigatà, A. Yus.

Francès: A. Eroles, A. Sánchez, R. Usall.

Filosofia: M.C. Calvo, R. Camats, J. Infante, P. Mallada, M. Soria.

Grec: M. Cerezo.

Llatí: T. Guillén, A. Llovera, M.C. Mías.

Llar: M. Puertas.

Matemàtiques: F. Ipiens, A. Martínez, M. Pascual, P. Rodríguez, A. Sánchez, R. Sebastián, S. Estavillo.

Música: R. Taribó.

Religió: J.A. Jové, A. Màsich.

Història: P. Domènech, J. Felis, J. García, S. Martínez, J.M. Rodríguez, A. Rullán.

Junta Directiva:

Director: A. López.

Cap d'estudis: M. Pelegrí.

Sotsdirector: R. Camats.

Secretària: R. Sebastian.

Sots-secretària: C. Santolaria.

Personal no docent: M. Bravo, M. Campa (conserges); D. Miguel, E. Puyal (administratius).

Associació de Pares: R. Mauri Oró.

Consell Escolar: F. Ipiens, J. M. Rodríguez, J. Felis, M. Pascual, C. Calvo, J. Costa, J. Parra (professors); A. López (director), M. Pelegrí (cap d'estudis), R. Sebastián (secretària); J. Rius, J.M. Veà, J. Verdú, O. Vilalta (alumnes); R. Mauri, L. Oronich, T. Vilella, A. Villar (pares); E. Puyal (personal no docent), V. Martínez (Ajuntament), J. Bota (APA).

Els noms dels professors

J.A. Jové.

SALVADOR Que salva
ANTONI Flor
FELIX Feliç
JESUS Déu salva
RAMON Protegeix pel consell
ANGEL Enviat de Déu
JOAN Déu és misericordiós
CARLES Amic del poble
PERE Pedra
MANEL Déu amb nosaltres
JOAQUIM Déu funda
JOSEP Ell augmentarà

ANNA Gràcia de Déu
CARME Poema
FRANCESC Lliure
LLUIS Famós en la Lluita
MACIA Dó de Déu
MARIA Estimada de Déu
MAXIMO El més important
MIQUEL Quí com Déu
PILAR Columna
ROGER Llança famosa
ROSER Plé de roses
SANTOS Sagrat

MARINA Del mar
ASCENSION Que puja
MERCE Favor
MONTSERRAT Mont serrat
TERESA Illa de terra
ESTHER Esther
ANTONIA Flor
ROSA Déu és perfecció
ALICIA Noble
REGINA Reina
INMACULADA Neta
ANGELS Enviats

